

dies i coses

Núm. 35

Juliol-Agost 93

Calonge

200 Ptes.

*El Sant Crist de Cala d'Or

*Assemblea del Santanyí

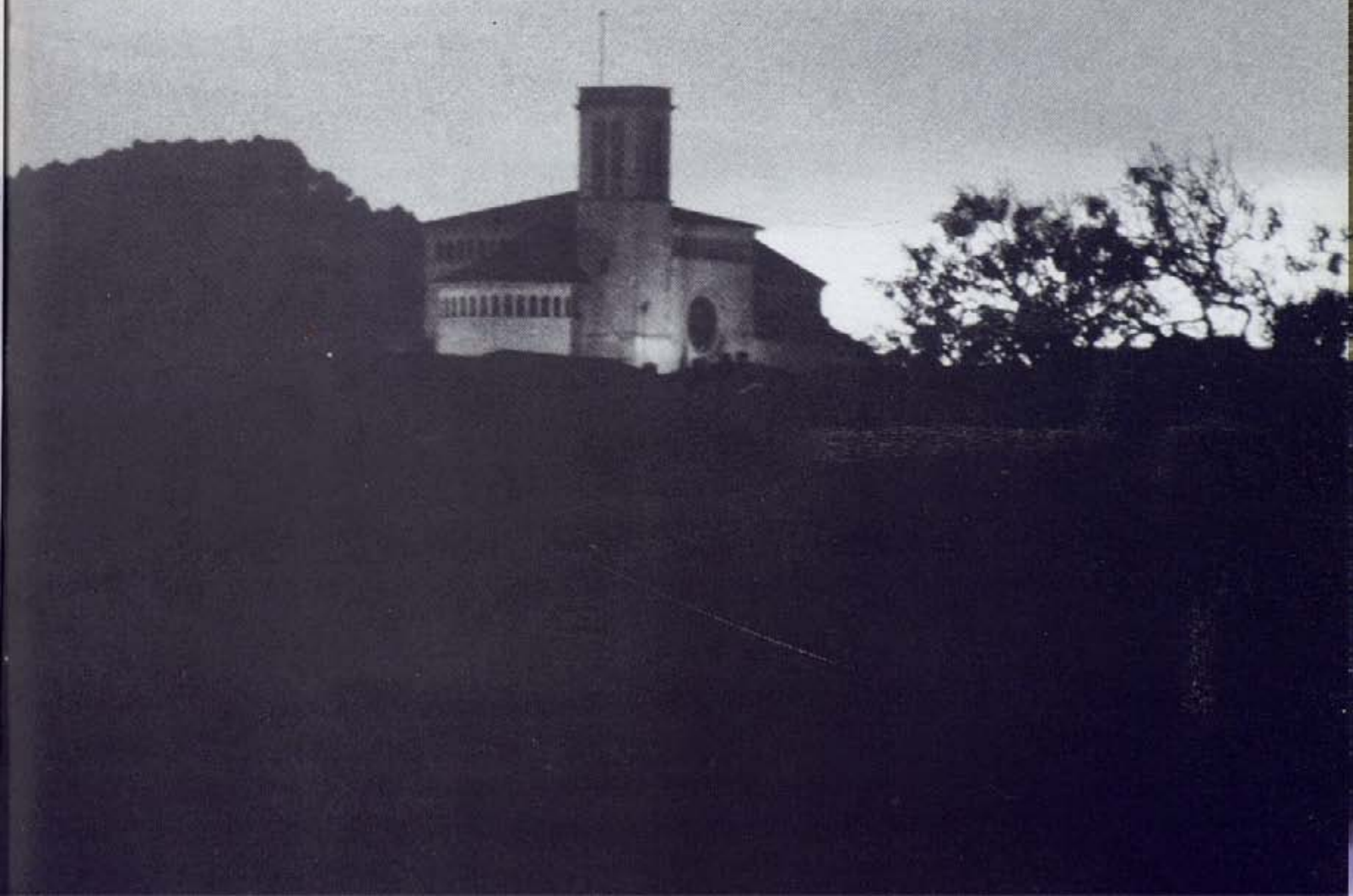
*Guillem Feliu

*Festes

*La costura de Ca Ses Monges a Calonge

*Petúnies grogues per a Maria Rado i Vidal

*Tornarem a riure a Sant Roc

Aquesta publicació
no té cap finalitat
lucrativa

Juliol-agost 93
Nº 35
Mn. Antoni Vadell, 2
07669 CALONGE
Preu: 200 Ptes.

**CONSELL DE
REDACCIÓ**

Maria Adrover
Isabel Rigo
Josep Estelrich
Maties Adrover
Guillem Roig
Maria Josep Coll
Jaume Vallbona

COL·LABORADORS

Jaume Rigo
Jaume Julià
Joan Grimalt
Miquel Pons
Jaume Serra
Marc Vallbona
Pere Ferrer
Pep Bonet
Sebastià Bonet
Apl·lònia Adrover
M. Encarnació Rosselló
Jaume Monserrat

Agraim totes les
col·laboracions i el
suport de qui s'anuncia
a les nostres planes i de
qui ens llegeix

DL 148-1988
IMPRIMEIX

T Tirrena, S.A.
Tel. 55 52 12 - MANACOR

Els escrits d'aquesta
publicació expressen
únicament l'opinió
dels seus autors

**100 ANYS
DE
MIRO
ILLES BALEARS**

CRÒNICA

***** dels darrers esdeveniments *****

CRONICA

30 de maig.- Va fer la Primera Comunió a Calonge en Rafel Maimó Bordoi, fill de Margalida i Miquel de can Pau.

Aquest mateix dia ha vingut al món M. Antònia Binimelis Adrover, filla d'Antònia de Can Sabater i d'en Biel Devertit. Enhorabona.

6 de Juny.- Dia d'eleccions generals. Calonge va viure una jornada sense incidents, guanyant el PP per aplastant majoria com sempre.

12 de juny.- L'Associació d'amics de la Tercera Edat de Calonge i Cala d'Or ha organitzat una excursió per anar a Marineland que obri les excursions que es poden fer aquesta temporada d'estiu.

13 de juny.- L'horabaixa s'ha celebrat la missa del Corpus Christie, amb la seva processó.

11 de juliol.- S'ha fet el fi de curs dels alumnes més joves de l'escola de Ball de pagès de Calonge. Primer han ballat en el transcurs de la missa de l'horabaixa, el fandango pollencí, meravellosament i més tard han ballat a la plaça, a on a la fi de l'acte han fet un obsequi al seu mestre, En Toni de Felanitx. Més tard han tret coques dolces i salades i han convidat a tots els assistents.

LLOCS DE VENDA

CALONGE

CAFÈ CAN BASSOL
BOTIGA CAN BINIMELIS
ES FORN
BAR NOU
BOTIGA CAN POLLA
BAR TELÈFONS

S'ALQUERIA BLANCA

BOTIGA CAN GATÓ
SUPERMERCAT RIGO

SANTANYÍ

PAPERERIA-FOTOG. BORDOY
SUPERMERCAT LAS VEGAS
PAPERERIA TONI MESTRES

CALA D'OR

CAFÈ CAN CAMINER
ELÈCTRIQUES MANRESA
LLIBRERIA MICJORN
ESTAN D'EN TACONER

S'HORTA

PAPERERIA SA BALDUFA
BOTIGA CAN COMPANYY
ES FORN

Conversa amb...

Guillem Feliu

Guillem Feliu és, fa devers un any, el nou capellà de S'Horta. Va néixer a Llubí, el 22 d'octubre de 1960. Va estudiar l'E.G.B. al Monastir de Lluc, i després va estudiar el batxiller a l'institut d'Inca, Berenguer d'Anoia. Ha estat blavet de Lluc, més tard ha cantat en la Coral dels «Antics blavets» i també a la Coral de Llubí. Abans de decidir-se a entrar el seminari va fer feina dos anys a un hotel, però al 1984 ja va entrar-hi i el 1992 va ésser ordenat capellà. Molt dinàmic i actiu sempre en té alguna de planejada, ja sigui pels al.lots més petits o pels més grans, intentant també que cada dia la gent senti la paraula de Déu amb més il.lusió i no s'allunyi per altres camins més fàcils i que no duen enlloc.

-Quan vares saber que volies ser capellà?

-Abans d'entrar al seminari m'ho vaig pensar més de tres anys; més que capellà volia ser servidor de la gent. Jo crec que un capellà és un que serveix, un que està a disposició dels altres. De franc he rebut aquesta alegria, aquest ministeri, i de franc ho he de donar. La idea de fer-me capellà em va venir quan feia el servei militar a Madrid, me va començar a pegar la idea però no n'estava segur, el meu cap era una olla de caragols. Poc a poc, després, vaig anar madurant aquesta idea, vaig demanar per entrar al seminari tres anys seguits i quan era l'hora d'entrar-hi em feia enrera.

Jo havia sortit dos anys amb una al.lota de Lloseta i això me marcava molt, no sabia per on havia de prendre, però hi havia qualche cosa dins meu, diguem-li esperit, que me deia que havia de ser capellà, que jo estava destinat a servir els altres dins un ministeri. Vaig entrar al seminari, i allà és el lloc adequat per discernir, per saber si aquella vocació que et va començar es vertadera o no. I

mira, som capellà, som un servidor.

-Trobés que va tenir qualche influència sobre tu haver anat a escola a Lluc?

-No, et puc dir rotundament, no. Per mi és haver-me enamorat, en tota la paraula que connota, apassionadament del Bon Jesus.

-Com veus el poble de S'Horta espiritualment?

-Personalment molt bé. Espiritualment, a poc a poc anam fent camí i a poc a poc anam fent una comunitat, el que ha d'esse. Quan vaig arribar aquí vaig trobar-me feina feta, tant de Don Toni Obrador, com de don Andreu, com den Miquel Serra, els meus predecessors. El que puc dir és que per a mi, en aquest moment, l'any 1993, S'Horta per mi és el millor poble, és allà a on hi ha una lla-

vor tirada d'espiritualitat. Què es pot fer molt més? Clar, es pot fer una comunitat molt ample i que tot-hom i tengui acollida, que la casa mare sigui l'església, a casa allà on es dóna, allà a on es reparteix. Això feim passes per arribar-hi, feim camí cap a una comunitat fraterna, allà on hi hagui un vertader amor.

-I la joventut, com la veus?

-Per mi és el futur, és l'esperança, és la torxa olímpica que encara s'ha d'encendre, però que si sabem posar-li un bon combustible vertaderament serà la que podrà empènyer l'església. Jo sempre els dic que no han d'estar empagueïts d'ésser cristians, Jesucrist, és el mateix que un fill digui que està empagueït de son pare i de sa mare. Ser cristians és

una «Xulada», i una «xulada» no és ésser cada dia dins l'església, perquè és una part, si som capaços d'anar a missa i després som unes altres persones, quin cristianisme feim, els que no són cristians s'hen riuen de nosaltres i en tota la raó del món.

-Què opines dels integristes Musulmans i de les altres religions?

-Per mi això és fanatisme i encara puc dir una cosa més important, Déu només n'hi ha un, el que canvia és el nom. Els Cristians li deim Jesucrist, al Mahometans Mahoma i els del Tibet un altre. I tot això de les guerres, tot és fanatisme. Al Coran hi ha la guerra Santa, gràcies a Déu que els cristians no tenim res d'això, ja han bastat les creuades, la inquisició i coses com aquestes.

-Quines activitats fas normalment en el club d'esplai, es MIJAC?

-Jo som una persona molt inquieta, no m'agrada està aturat. No som rata de sacristia, m'agrada està molt dinàmic. Moltes vegades me costa molt aturar-me i en la meua vida com a capellà això és una cosa dolenta. Però per mi és fer pastoral dins l'activitat i fer pregària de tot el que vaig fent. Això per mi és una de les coses més importants. El fet d'estar dins el MIJAC de s'Horta, de Felanitx i de Cala d'Or, que són els tres llocs on més me moc dins la joventut, tant dins l'esplai, dins el grup parroquial com dins la Confirmació, per mi és fer pregària. La meua funció és de coordinador, arribar que vertaderament els joves sàpiguin el que volen. Desgraciadament la nostra societat no els dona solucions, no engresca els joves, els empeny cap a altres llocs, mancats d'ètica, de moral i de contacte social. A mi m'interessa fer homes i dones que vertaderament sàpiguin dir el que diu el poeta mallorquí: «Siau qui sou» i punt. I tot això es va fent campanyes, enguany anam a Barcelona i Andorra, fent activitats com trobades arxiprestals, Cala d'Or, s'Horta i Felanitx i ens juntem a un poble, per a Nadal, preparam ses Matines, tots aquests grups parroquials tenen un ressò a dins la comunitat adulta que

seria l'església.

-Com respon la joventut a aquestes activitats i al MIJAC?

-En general bé. Hi ha gent que no s'acosta i per ventura darrera xerren però jo sempre dic que aquest xerrar, no és que ells tinguin res a dir, sinó que és enveja. A aquests que estan lluny els diria el mateix que vaig dir al poble de s'Horta: «Ens hem d'acostar més i a aquests que no vos acostau tant per aquí US NECESSITAM. L'església no serà el que és si no hi som tots i el mateix dic als joves. I ara tenc programat per aquests joves que tenen 20 i pico d'anys qualque cosa per ells, inclús n'hi ha de casats, fer surtides, fer excursions, fer acampades, fer xerrades, fer coses que els puguin interessar. Demanar-los, Què us interessa? Sé que la resposta serà no ho sabem, però aquesta resposta demostra que hi ha una inquietud a dins.

-Quina diferència hi trobes entre els joves d'un poble com podria ser s'Horta o Felanitx amb els que viuen a una zona turística com potser Cala d'Or?

-Una zona turística marca molt, això no es pot posar en dubte i no puc dir que no sigui real. El que puc dir és que els joves estan inquiets i cansats del menjar que els donen i cerquen qualque alternativa. Em remet a una estadística de Barcelona que va sotir l'altre dia que demanaven als joves de la Universitat de quina institució se'n fien més avui en dia, encara és de l'església. Allà és a on podem anar a trobar, a plorar, a riure i sempre trobaran les portes obertes.

Cada poble és diferent i s'Horta és s'Horta que nosaltres ens ho sentim i s'Horta és el que ens fa diferents dels altres perquè té un tremp que és d'aquí, aposta ens fa sentir s'Hortarins fins al moll dels osos, la nostra història, la nostra cultura, la nostra manera d'ésser, això és el tremp que ens fa ser el que som.

-Quines metes tens a la vida?

-No tenc metes. En aquest moment l'únic que desig és la felicitat de s'Horta, el seu progrés, tant a nivell cultural, social, dins la feina com també ho desig a Felanitx i a tots els

pobles de Mallorca. La meua meta seria que la meua estada aquí sigui per aclamar aquest regne de Déu, aquest regne d'amor, d'una comunitat que s'estima d'una gent que viu utopies, que té utopies, això és la meua meta.

La meua meta personal és donar, donar i donar a canvi de res i això avui en dia no està de moda.

-Que vares sentir quan vares dir missa nova?

-Vaig ésser ordenat a Felanitx. Vaig dir missa nova dia 30 de maig de 1992, és a dir, ara fa un any que som rector de s'Horta, encara que no m'agrada que me diguin «es rector», m'agrada que me diguin un amic més o un s'Hortari més. L'endemà d'haver dit missa nova aquí la vaig dir a Llubí, que és el poble que guard dins el meu cor, allà hi vaig un cop per setmana a veure la meua família, m'agradaria anar-hi molt més, però degut a la meua pastoral no puc.

Quan vaig dir missa nova vaig sentir una gran alegria, allò pareixia la meua meta com a seminarista; seminarista no ho ets tota la vida, només 6 anys per mi va ser la meta del final del seminari. No em mereixia tot el que hem varen fer, tant a Felanitx, com a s'Horta com a Llubí, però si la gent ho expressa d'aquesta manera per mi és el millor regal. El millor regal és sentir-me estimat, acompanyat i acollit.

-A què creus que es deu la major aflluència de seminaristes que hi ha ara respecte a fa uns anys?

-És el que jo deia abans, el jove cerca avui en dia, no està content del moment que viu i necessita cercar i hi ha una persona que li pot donar, què és Jesucrist, que es manifesta a través de les persones, a través dels homes. Crec que hi ha un resurgiment perquè l'església és una institució que fa 2000 anys que existeix, és una institució vella i Jesucrist és aquest esperit que ens mou, que ens empeny, no pot deixar que l'únic lloc de salvació que tenim a la terra se'n vagi a norris, per això, encara avui en dia hi ha joves que s'engresquen, que s'enamoren de Jesucrist.

-I aquests capellans que són més

rectes, que no s'acosten tant als joves, que no són tan oberts, l'ha posat qualque vegada traves o l'han fet fer enrera?

-Jo a Felanitx visc amb 4 capellans, un té 50 anys, dos en tenen 75, un altre que en té quasi 80 i en Biel Rosselló, es vicari d'aquí i mai m'he sentit retallat per res, tot al contrari, ajudat i recolzat totalment per ells.

-Per acabar, ara que està tant de moda, què penses de que les dones puguin esser capellans?

-Abans de parlar d'esser capellans hauriem de parlar del paper de la dona dins l'església, quina actitud té el capellà de rebre la dona dins l'església?, quin lloc ocupa dins l'església? Desgraciadament molt baix, des del Concili vaticà segons, la dona llegeix les lectures, fa feina per dins l'església... Jo crec que a la dona no se li ha donat un paper a dins l'església. Jo d'aquí no duc l'economia, la du un seglar, no en vull saber res de tot això. Que la dona tenguí un lloc com a catequista, un paper igual al de l'home dins l'església, llavors començarem a pensar si les dones poden o no ser capellans. El que ha passat a Anglaterra, amb els Anglicans, jo no hi estic d'acord, això és accelerar el temps, voler cremar cartuxos de la nostra vida massa aviat. Igual que això dels capellans casarse, jo crec que avui en dia viure el

celibat és un gran avantatge, perquè si al mateix temps jo som capellà i tenc una dona i al.lots i he d'estar al servei de tothom, com ho faig? Ara que el celibat sigui opcional, jo hi estic d'acord.

Per mi és una gran alegria que l'església de Mallorca va ordenar no fa gaire dies a dos homes casats diàques, que tenen totes les funcions de capellans manco confesar i dir missa.

Vull fer constar, que al Bon Jesús el varen acompanyar fins a la creu dones, i les primeres a qui es va aparèixer després d'haver resucitat també eren dones. O sigui que tota aquesta gent que veu les dones dins l'església com a babotes, com en el

temps del Bon Jesús, per mi són capellans que no tenen molt clar lo del ministeri. Jo crec que la dona té una funció molt important dins l'església, però encara no li hem tret tot el suc que té. Podríem partir de la base que l'economia la dugui una dona, que estigui dins el Consell Parroquial, que tenguí veu i vot, que sigui una dona que faci el sermó, que a s'horta ho hem fet, i ens varen donar una bona llisó, que les dones poden ser tant bones predicadores com els capellans o més. A partir d'aquí començar, però hem de donar temps al temps.

Gràcies Guillem.

M. Adrover

CODOSA

IMATGE D'OR

Avda. Boulevar, 13 - Tel. 657758
CALA D'OR (Mallorca)

**FOTOGRAFIA
PROFESIONAL**

REPORTATGES
FOTOS CARNET
FOTOCOPIES
VIDEO
MUSICA

*col.laboradors de
dies i coses*

BOHEMIA
CRISTALL - ESTUDI

Grabados
Cristall
Decoració
Regals

C/ Sa Taverna, 10 - Tel: 16.70.26 - Calonge

El grup «Pou del Rei» estrenarà una nova comèdia

Tornarem a riure a Sant Roc!

Aquests darrers anys ens hem acostumats, beneït sigui aquest bon costum, a passat una vetllada molt agradable, divertida..., de somni! A les festes de Sant Roc quan anam a veure la comèdia que ens sol tenir preparada na Catalina de Ca's Pica-pedrer i el grup Pou del Rei. I enguany tampoc ens podia faltar. Malgrat la crisi econòmica que fa que la gent de fora no ens visita com estàvem acostumats, a la manca de diners per sortir nosaltres, a les guerres... Tenim dret a riure i a passar-nos-ho bé; i així serà si Déu ho vol dia quinze d'agost a s'Alqueria Blanca a l'estrena de la comèdia «I encara va acabar bé».

Assabentats de la notícia vàrem anar a «empipar» una estoneta na Catalina i el grup Pou del Rei quan assajaven:

-Una altra comèdia Catalina?

-Sí, és una comèdia que fa dos anys tenia començada i després d'un any i mig de tenir-la aturada se va encendre la «bombilla» i en dos mesos la vaig acabar.

-Què pretens quan escrius?

-La primera cosa és passar-m'ho bé jo i la segona, que si agrada a tothom, és una bona ocasió per tornar a fer feina tots junts.

-De què tracta, conta-nos-ho un poquet?

-Trata de problemes que hi ha avui en dia a la nostra societat, al nostre entorn quotidià i que moltes vegades ni els veim: problemes d'enveja, de demostrar el que no som, la comunicació entre pares i fills, etc, però sempre agafats des d'un caire divertit perquè ja basta quan ens toquen de veres.

-I per què l'ambient als anys 90?

-Per canviar un poquet. Totes les altres estaven ambientades anys enrera i teníem dificultats per descriure aquell temps i ho havíem de demanar a la gent major, i ara els anys 90 els coneixem molt millor.

-M'han dit que el final pareixia un «culebron» com els de la televisió.

-No sé si és vere, perquè no n'he mirat cap mai i no sé el que passa allà. Tot el que passa a aquesta co-

I encara va acabar bé

Xerafina.....	CATALINA RIGO ESTELRICH
Sofia.....	JUANITA ROSSELLÓ RIGO
Sílvia.....	ANTÒNIA BONET RIGO
D. Francesc.....	JAUME SALOM ROSSELLÓ
D. Gabriel.....	TOMEU RIGO BONET
Alicia.....	M ^a PILAR PONS RIPOLL
Joan.....	PERE TERRASSA RIGO
Andreu.....	GUILLEM ROSSELLÓ JULIÀ
Yolanda.....	BONAVENTURA BORDOY RIGO
Coro.....	APOL·LÒNIA RIGO ROTGER
Víctor.....	XAVIER ADROVER RIGO
Rafel.....	ANTONI RIGO RIGO
Lluïsa.....	MIQUELA MAIMÓ RIGO
Quatre al·lotes.....	XIM, M ^a NEUS, M ^a LAURA, MARTÍ

Direcció.....	BEL PONS ADROVER
Apuntadors.....	ANTÒNIA RIGO BONET I M ^a E. ROSSELLÓ JULIÀ
Perruqueria.....	ANTÒNIA AINA ROIG

mèdia és fruit de la meua imaginació, però és veritat que hi ha molts d'embulls, sempre des d'un punt de vista teatral.

-Com van els assajos?

-Van bé, però sempre és el darrer més quan feim la feina molt més seriosament.

-Què vols dir al teu estimat públic?

-Donar-li les gràcies perquè si no fos per l'acollida que tenen les comèdies per ventura no tendria ganes d'escriure tant. Per altra banda, dir-vos que preparam la comèdia amb la

mateixa il·lusió de sempre i voldríem que tengués tanta acceptació com aquests anys passats.

Esperam que en haver acabat la comèdia, i en els propers dies, quan comentem amb els nostres amics, amb els nostres coneguts o amb la gent que trobem pel carrer, l'obra «I encara va acabar bé», apareixi una rialla sincera a les nostres cares que premii aquest esforç que fa aquesta colla d'amics per fer-nos riure cada any a Sant Roc. Gràcies grup POU DEL REI.

En recordança a Bonaventura Grimalt i Roig

Quan l'arbre ja ha envellit i el pes imperdonable dels anys l'arranquen de soca arrel, és solen afenyar per retirar-lo del mig i amb ell també les seves despulles. S'accepta com a cosa natural ja que tothom sap que és llei de vida. Sabem que venim al món per morir, i en arribar a la fi, missió complida.

Sé que no és molt corrent dedicar uns paràgrafs de recordança i comiat a aquelles persones que acluquen els ulls a la vida florides per l'antigor. És perquè oblidam que va existir un temps de primavera, quan aquella vida era poncella, més tard es convertí en rosa deixant a la vida perfum, bellesa i esplendor. Després ja esfullada i despulla del seu encant, cols podem contemplar-la si miram a la planta del roser, aquella tenyada que guarda el cap davant, aquella capseta tancada i que ens diu que hi havia una rosa i que aquella capseta és tot un missatge de saviesa i ciència i queda tancada en son interior.

Quan ja un llarg grapat

d'anys han desdibuixat i tenyit de gris virtuds que eren molt vostres, és agradable sentir atribuïdes a vos alabances, recordant aquelles gestes nascudes des de l'altruisme volunta-

ri, acudint puntualment quan una família perdia a un dels seus membres per donar una mà en aquella hora fatídica, ajudant a amortallar i posar a la caixa mortuòria, contenint

la pena entre el silenci, respecte i amor cristià.

Altres vegades com a mare experimentada acudint a ajudar per donar també la vostre mà a aquella mare que per primera vegada havia arribat l'hora de part i sonaven de vostres llavis paraules encoratjadores i que acabaven omplint d'alegria aquella casa.

Quantes vegades heu romput la crítica a converses de paraules nocives, dient «la llengua només la tenim per alabar». En quantes ocasions heu posat pau amb bons modals i paraules semblant un clima de comprensió.

Com també heu sabut esser una excel·lent esposa i mare modèlica adornada de virtuts i sempre entregada als altres, passant la vida fent el bé, visquent cada batec de la vida per estimar.

Qui és capaç de fer un cel en vida en el seu entorn? Goserà d'un cel segur perquè sols es respira felicitat al seu entorn.

Josep Bonet Grimalt

BAR NOU

CALONGE
Tel. 16 70 20

LAMPISTERIA * CALEFACCIÓ
ENERGIA SOLAR * PISCINES

JOSE ALOU JULIA

C/ J. Prohens, 24
Telèfon: 65 94 65

07669 S'HORTA
Fax: 83 71 94

CONSELL INSULAR DE MALLORCA

Llum Adrover

¿Què és la literatura anomenada «interactiva»? Segons Jaume Fuster: Aquella que s'estructura i sa modifica al gust del lector.

Un fenomen literari que ha tengut un gran èxit entre els lectors més joves, però que s'ha experimentat poc entre el públic adult.

Llegir una novel·la interactiva requereix crec, una dosi important de ganes de jugar, és a dir, una «actitud» activa davant el text.

Davant la interactivitat hi havia dues possibilitats literàries: d'una banda, fer que el lector s'identifiqués, tant amb el protagonista, que es plantegés, com ell, les opcions que la realitat única de la història li oferia i d'altra banda hi ha la possibilitat d'incitar al lector a convertir-se, en la mesura que és possible, dintre dels límits d'espai i de temps, en autor.

Autor i lector avancen junts i van cap allò que compta sobretot: El plaer de la lectura.

Durant la lectura haureu de posar-vos dins sa pell del protagonista i fer-lo actuar conforme a les inspiracions, desitjos i raonaments que os venguin al cap.

Aquest joc, té unes normes senzilles però que cal respectar: al final de cada capítol vos trobareu amb unes opcions que fan referència a l'acció que acabau de llegir. A vosaltres, vos tocava decidir per quin camí ha d'anar la novel·la.

Allò de si triau la 1ª opció, passau a sa pàg. 5. Si triau la 2ª opció hauréu de passar a la pàg. 9.

I si com a responsables de la història no vos satisfan del tot les solucions adoptades, vos propòs anar més lluny. Agafar paper i llapis i escriu les opcions que vos agradin. La «interactivitat» seria total.

¿Què és una biblioteca?

¿Què és un llibre?

La biblioteca és un lloc on són qüestionats, col·leccionats, classificats els llibres, qualche cosa viva que se renova constantment. Hi pot haver manuscrits, memoris i tot lo que formi part del patrimoni intel·lectual de la humanitat.

¿I què és un llibre? La Unesco l'any 1964 va donar unes disposicions sobre el llibre. Es considera com a tal: una publicació impresa, no periòdica que consta com a mínim de 40 pàgines, sense contar ses cubertes. Però tots sabem que hi ha qualche cosa més, que un llibre és molt més que això.

Se creu que els egipsis varen ésser els primers que varen tenir biblioteques, hi per cert hi va haver un rei d'Egipte que a sa porta de sa biblioteca va posar una inscripció que jo

trobo molt adequada, deia: «Remedios para el alma».

Es inimaginable sentir parlar un llibre, però, el llibre parla, ensenya, informa, entretén i mos convida a sa reflexió.

Difícilment podem negar la influència que un llibre ha tengut amb noltros. Casi tots podem recordar un moment en que un llibre mos ha impactat fins a modificar determinats plantejaments vitals.

¿Què és un bibliotecari?

Es que té en es seu càrrec sa direcció i conservació d'una biblioteca, es bibliotecari ha d'ésser un **Bibliògraf**: coneixedor de la història i evolució des llibre i trobo que ha de sentir-se **bibliòfil** un poc enamorat des llibre i de tot lo que l'enrevolta.

¿Què és la Bibliotecofilia?

És sa «passió» o «mecenazgo» que dirien els italians pels llibres. Aquest interès per ajudar a sostenir ses biblioteques públiques hi farà falta ara a Mallorca. A partir de l'any 93, els ajuntaments (dels pobles de Mallorca em refereix) ja no estan obligats com abans a comprar llibres, es farà càrrec a partir d'ara el Consell Insular de Mallorca que haurà de repartir entre 52 biblioteques.

A Norteamèrica, en Rockefeller, Ford, Carnegie, varen fer donatius per sostenir ses biblioteques públiques, es podria seguir l'exemple.

¿Quina titulació tenen els bibliotecaris?

A Mallorca es troben pocs llicenciats, sa majoria són professors d'E.G.B. i altres diplomatures, les de Biblioteconomia són els que menys n'hi ha a Mallorca.

L'any 1915 es va crear a Catalunya l'escola de bibliotecàries, per alumnat exclusivament femení i per atendre les biblioteques d'allà. L'any 73 va passar ésser mixta i se convertí en l'escola universitària Jordi Rubió i Balaguer de Biblioteconomia.

«La costura» a Calonge

Aquesta fotografia data de fa uns 50 anys i és la més vella que hem pogut aconseguir. Sor Margalida Sampol i les seves alumnes.

La primera fila d'esquerra a dreta: Una filla d'en Colau, mariner de Cala Ferrera, Ventura Marines, Maria i Antònia de l'Església Vella, Ventura de can Brut, Margalida de ses Tanquetes, Llúcia Serres.

Segona fila: Una altra filla d'en Colau, Margalida Pinya, Sor Margalida, Maria de can Puig, Bàrbara Roca, Ventura de l'Església Vella, Catalina sa Vinyota, Magdalena de can Pau, Maria Pinya i Maria de can Roca.

Tercera fila: Magdalena de can Puig, Maria de can Verro, Catalina cas Senyor, Maria can Paulo, Maria can Pep Ferrer, Margalida Tanca, Magdalena de l'Església Vella, Antònia Bernada, Maria des Moli, Miquela Marinons, Antònia Gustina i Margalida de can Roca.

Entera: Maria des Casino, Margalida de can Verro, Sebastiana de Can Frare, Maria de Can Taconer i Magdalena Bernada.

El 25 de juliol de 1857, gràcies a l'ajuda de Miquel Jaume Adrover, es Majoral de Can Brut, s'estableixen la primera comunitat de Monges a Calonge, a la casa de ca madò Catalina, en el camí anomenat de Can Tanca. Dos anys més tard es traslladarien a la casa anomenada Can Tanca, en el mateix camí.

Al 1863 passaren a ocupar el convent a can Brut, fet dins terreny donat per Es Majoral i al 1928 ja entraren en el convent actual.

En el convent de Can Brut hi ensenyaren a llegir i les oracions als nins de primera comunió. Més tard volien fer escola i demanaren permís per fer-ne a l'església vella i així començà l'escola a Calonge. Llavors es construí l'escola gran i la petita en el

convent nou, i fins a 1970, any de la reforma de l'ensenyança no es varen aturar, tot i així hi va seguir un parell d'anys havent escola per els més petits del poble, fins que es va fer la guarderia de Cala d'Or.

Una de les monges que va fer escola i que està dins la memòria de la gent del poble és Sor Margalida M. Sampol que va estar devers 20 i pico d'anys al nostre convent. És recordada per tothom com una infermera decidida i molt eficaç, que quan una persona es posava malalta no es movia del seu costat i feia tot el possible perquè no li faltàs res, encara que ella hagués d'anar a captar-ho a una altra banda. En aquell temps hi havia poques medicines i sempre receptava «oli de ricino», que segons

ella servia per tot i si no el volien prendre els tapava el nas i per endins. També, ens han contat, que era molt pessigadora i si qualcú xerrava dins l'església «no pessigava, torcia i rodava» i a més d'un el va fer empegueir. Amb els al·lots de l'escola tenia uns càstigs molt poc freqüents, ja que si no feien bonda els feia fer una creu amb la llengua en terra dins l'escola o els posava de genollons a una paret amb un brot de roser dins la boca. I és que, un temps hi havia una dita: «La letra con sangre entra». Per qualque cosa li varen posar «es Cabo» o «sa rabiosa».

En els mateixos anys que estava Sor Margalida a Calonge, fa uns 50, també hi havia una altra monja que

Sor M. Magdalena, a la dreta es pot veure la porta de la costura gran.

Primera fila: Maria Bielet, Miquela Simó, Maria Cas Teixidor, Catalina Roca, Sor M. Magdalena, Margalida Fideuer, Magdalena Pau, Magdalena s'Alzina, Antònia de s'Alzina, Francisca Teixidor i Bel de can Corraler.

Segona fila: Andreua de can Pau, Maria Pinya, Antònia cas Senyor, Joana Aina de na Cosme, Margalida sa Marina, Rosa de ses Aigües, Maria de s'Alzina, Margalida Teixidor, Margalida sa Punta Grossa i Maria de s'Oasis.

Tercera fila: Margalida sa Vinyota, Antònia de Can Brut, Ventura Fideuer, Conxita, Mari Sun, Bàrbara s'Alzina, Catalina Caminer, Margarita des Molí, Francisca de la Trapa, Bel d'es Cup, Fiona i Maria Can Corraler.

Assegudes en terra: Margalida sa Punta Grossa, Miquela Pau i Diana des Rocador.

Sor Margalida Moragues amb les seves nines de costura.

Darrera: Catalina de Na Blanca, Catalina Maganet (de Na Xot), Llúcia de Can Puig, Catalina cas Senyor, Francisca de Na Burguera, Juanita de na Burguera, Maria de Can Pere, Antònia de Can Vellana i Francisca de na Burguera (Bessona).

Segona fila: Margalida Rebeu (Rosset), Ventura des Camp d'en Ventura, Maria d'es Molí, Sor Margalida Moragues, Antònia de Can Verro, Magdalena de Can Baltasar.

Tercera fila: Margalida des forn, Catalina Maganet, Llúcia i Antònia de can Roca, Maria de can Mitjanit, Margalida i Juanita de Cas Senyor, Antònia de Na Cosme, Francisca des Clos, Margalida Rebeu.

Aquesta fotografia data de 1962. Les nines de la costura gran.

Darrera: Francisca Fusters, Maria de s'Alzina, Llúcia de can Roca, Antònia de Na Cosme, Juanita de cas Senyor, Catalina de can Puig, Margalida Maganet, Sebastiana Pau, Maria es Camp d'en Ventura.

Segona fila: Francisca Maganet, Maria de ca n'Espina, Llúcia de na barret, Sor Maria Magdalena, Juanita de sa Marina, Maria Rebeu, Margalida Rebeu, Maria Teixidor i Maria Bielet.

Tercera fila: Magdalena de can Pau, Miquela Simó, Maria de can Damià, Margalida Teixidor, Ventura Marines, Margalida Fidavé, Catalina Roca i Magdalena de s'Alzina.

Assegudes en terra: Sebastiana Rebeu, Rosa de ses Aigües, Francisca Teixidor, Maria Pinya, Margalida sa Marina i Maria de s'Alzina.

Les nines de la costura petita l'any 62.

Darrera: Ventura Fideuer, Andreu de can Pau, Margalida sa Vinyota, Antònia de can Puig, Sor Catalina Pruneres, Bàrbara de s'Alzina, Antònia Cas Senyor, Joana Aina de Na Cosme, Antònia s'Alzina, Antònia Caminer, Toni de sa Marina, Guillem de na Cosme i Bel Corraler.

Davant: Macià, Toni i Biel Paulo (Palma), Toni Senyor, Guillem Frare, Toni Paulo, Toni i Miquela de Can Pau, Toni Taconer, Joan Roca, Maria Corraler i Tomeu Roca.

Darrera a la dreta es pot veure en Toni Puig.

Una fotografia més recent, probablement sigui l'any 69.

Darrera: Francisca Teixidor, Sor M. Magdalena i Margalida Sa Vinyota.

Segona fila: Margalida Punta Grossa, Maria de s'Oasis, Fiona, Conxita, Francisca de La Trapa, Bàrbara s'Alzina, Margalida sa punta Grossa.

Tercera fila: Francisca de Na Burguera, Catalina Caminer, Bel Corraler, Diana Rocard, Miquela Pau i Mari Sun.

Enterra: Maria Jesús i Mari Carmen.

Es pot dir que és la darrera foto de l'escola l'any 69. Darrera: Sebastià Rosselló (Salvador), Toni can Ganxo, M. Antònia Fideuer, Bàrbara Pinya, Linda (Cala d'Or), Isabel Pantoja.

Segona fila: Juanita Cas Senyor, M. Eulàlia can Gustí, Florian, Sor Catalina Blanch, Lourdes, Margalida Paulo.

Enterra: Macià Paulo, Aina M. can Pep Ferrer, Toni Caminer, Joan Can Pep Ferrer.

era tot el contrari a ella: Sor Antònia de Sta. Victòria, de s'Alqueria Blanca, que va estar a Calonge uns 28 anys, era molt senzilla i pura, pacient, molt simpàtica i de bon gust. Durant aquest temps es varen fer un caramull de comèdies com «Santa Juana de Arco», «Judit», «Qui barata es cap se grata» o «Sta. Margalida» que la repetiren un caramull de vegades.

Més tard vingué Sor Margalida

Moragues Ramis, que havia nascut a Costitx l'any 1917 i va ser mestre de l'escola gran i l'any 1957 va ser anomenada superiora del convent. Va ser una monja molt mortificada amb tot i estimava molt la gent del poble. El temps que va ser aquí, uns 12 o 13 anys, va treballar molt, per cantar, per fer comèdies, no acabava mai. En el seu temps es varen fer «els Reis» i també va ser ella que va ensenyar a cantar la sibil·la a na Margalida Pinya que tant d'èxit va tenir.

L'any 1959 va venir Sor Margalida Bauzà Gomila que havia nascut a Manacor l'any 35. I quan se'n va anar Sor Margalida Moragues va venir Sor M. Magdalena Crespi Payeres de Sa Pobla que també va ser mestra de l'escola gran i anomenada Superiora del Convent l'any 1963.

Sor Catalina Rigo Rigo, de Ses Pruneres, va néixer el 29 de juny de 1902 i va venir a Calonge el 18 de setembre de 1950 per dedicar-se a l'ensenyança, va ser una monja d'una gran senzillesa, austera i modificada. Feia costura al més petitons i era molt pacient i de molt bon cor, sempre tenia paraules d'afecte per tothom. Va morir a Calonge dia 22 de gener de 1992.

Sor Catalina Blanch Vidal va néixer a Campos l'any 1895 i va venir a Calonge l'any 1966 per primer cop i va tornar l'any 80. Guardava els al·lots de sa costura petita i sempre duia caramel·lets dins la butxaca per donar als nins que es portaven millor. Va dedicar la major part de la seva vida a treballs humils, la cuina i a decorar la casa del senyor. Va morir a Calonge dia 28 d'octubre del 83.

La darrera mestra que hi hagué a Calonge va ser Sor Jerònia Caldés, era de mà un poc lleugera, li agradava pegar qualche clotellada, però a pesar d'això era molt bona mestra.

Posteriorment es prengué la decisió de convertir el convent en residència de monges majors i el 27 d'agost de 1978 les monges deixaren el convent per retornar-hi acabades les obres de reforma el 21 d'octubre de 1979.

Aquí hem fet una petita ressenya d'algunes, no totes, les monges que varen fer costura a Calonge, a les qui tota la gent del poble els ha estat molt agraïdes.

RECOLLIDA DE DADES:

-Programa de festes de Sant Miquel -1982- Baltasar Amengual.

-Religioses de Calonge.

-L'ajud de mig Calonge, sense el qual no hagués estat possible l'escriure.

Bel Rigo i Maria Adrover

Dies i Gloses

Que diria es padrí

«Que diria es padrí
si badàs els ulls i vés
a on els pins barraquers
no podrien subsistir
s'hagués d'arribar a atapir
d'edificis per viure
mils i mils d'estrangers.

Me pareix com si el ves
en noranta anys i per tot sa fica
sense descansar ni mica
segant abits i fent una pica
o grenant abaix dels garrovers.

Sa gent ja de res s'espanta
i s'hauria d'esquerrufar
a sa corda fluixa està
ningú sap el sen demà
i tothom pretén fer planta
és una tela de taranta
que a tots mos pot enganxar.

En ves de fugir s'assenta
ja que es mal ve d'endins
que dirien els padrins
que no arribaren als seixanta
amb aquells carros de llanta
que eran orgulls dels mallorquins.

Que no tornarien pagar
de veure ses finques conrades
i després d'haver-les segades
aquelles garbes afilerades
en so serrat cap a mar
que feren embambar
gent que de tot sembla passar
he pensat moltes vegades.

Però lo que un demana
sembla que no tornarà
pa aixut i un mal llevomà
cibolles per es comellar
i molta cugula buscana.

O aquelles quatre o cinc garberes
civada, mestall, ordi i blat
i en Roig, en Blau i en Fumat
trotant a damunt ses eres.

Sa remor de ses espigues
que semblaven ones de mar
que dava goig de mirar
igual que es color agafar
dels ubercocs i ses figues
o aquelles verdes garrigues
ben femades pel bestia.

Molta gent avui no te gana
de veure els seus sementers
s'han menjat els romaguers
ses cinc passes de cada antana.

Pens que s'era no veuré
voltar pus els carretons
embolicar cavellons

o sentir moure questions
de veure qui arrera més bé
provar-se a s'estendre es primer
i oiré, entonar cançons
per aquells homes de collons
de per can Paulo o can Marinons
per no dir eren tan bé
que mesions posaré
que amb aquelles veus d'acer
ses de na Caballé
ferien anar de redolons.

Sa llentiscla de ses garrigues
molts d'anys no arriba a surar
de sa miseria que hi ha
feran ull prest ses formigues
i per sa manca de figues
es corbs s'hauran d'embarcar.

Desconeguts i companys
me direu, Joan t'enrolles
ho he vist i jugava a bolles
no fa molt més de trenta anys
aposta mos sentim estranys
de que tot siguin cards blancs
cugula buscana i cibolles.

Mallorquins, meam a on sou?
els dels camps dins s'esplanada
pobre Mallorca estimada
en tota sa terra abandonada
qui t'ha vista i qui te veu.

Mos em de morir o renovar
això es cert però no ho crec
s'aigua del grifor no en bec
me feria bomitar
en so cap baix en d'anar
perquè si el prou d'alçar
solament puc opinar
Mallorca no te conec.

Digueu-me sens garanties
o si ningú ho te clar
si sa base just està
des turisme que vindrà
per garantir s'escaldor
es nostre plat de lleties.

Però voltros me direu
en turisme i sempre a la baixa
¡i molts d'impostos! de quina caixa
a dins poc temps menjarem.

Sa gent te més comoditat
no espolsa pallús ni palles
tot es plastic, no hi ha gingalles
en tornar vell a ses deixalles
i lo que més ha augmentat
es manca de seguretat
molta tristor i soletat
i pareix que han volat
a l'altre món ses rialles.

En lo que hem vist presumir
antany en so llaurar dret
mirant aquell padrinet
que ses garbes anava a munyir
veure que ha tocat la fi
és normal que a la gent d'ahir
estigui en so cor estret.

Congelat o de compost
plàstic, llauna, res del dia
colors que donen mania
i lo més agre és el cost
haver de vetllat el pressupost
ja que cap botiga fia
¡no era més garantia!
aquell temps que sa gent tenia
sa perxa que les cruixia
bon sòtil i bon rebost.

Es cranc arrufa sa mortala
sa desmaia es corb marí
es calapot no té verí
es corn sembla ferit d'ala
entontats de que la Sala
hagui pogut consentir
que per ses llivanyes des Fortí
tapin es fenoll marí
i hi barrinin calaguala.

S'han perdut costums antigues
a missa hi van sense vel
i a n'es sol dones en pel
hi ha en s'estiu en ves de figures.

Aquella falç tan ben dentada
que a nes Cans haviem comprat
a l'altre món ha passat
es rovell la sa menjada
i que aquella fumada
a n'es temps de sa regada
a n'es cap en so veinat.

En paper higiènic sa moquen
sa gent avui viu millor
cadescú de s'altre es deutor
així ens transpasam sa coca
i qualqun que sa desboca
cau fulminat com un fibló
vivim dins una negró
que no sabem si un rovegó
tendrem demà per sa boca.

I que poguem contar-ho
ulls badats i fora mosques
anar en «cuidado» a ses lloques
i es temporal esquivar-lo
que res prengui de pitó
i si un dia fuig sa claror
haurem d'estar a les fosques.

No es amo del demà
el que plora ni el que riu
no escric amb so motiu
de que el tengueu que aprovar
però el vull aprofitar
per a tothom desitjar
que passi un bon estiu».

Joan Grimalt

Les Cavetes

JAUME I, 20 S'ALQUERIA BLANCA

RESTAURANT
Blanco y Negro

Tel. 64 34 65
Porto Cari - CALA D'OR

En Tomeu Estelrich amic i veïnat de s'Alqueria Blanca ha fet una exposició de la seva pintura a «S'Agrícola» de Manacor

En Tomeu com a amic que és, ens rep a casa seva i començam a parlar amb una agradable música que ens enrevolta.

-Com estàs?

-Molt bé després d'aquesta exposició i els seus resultats. Quan preparar una exposició el darrer que pens és com anirà el muntatge, si pot agradar a qualcú o coses així, el que és realment important en aquell moment és que cada quadre sigui una imatge el més exacta possible i que s'acosti al màxim al que vull expressar.

-La col·lecció segons els crítics d'art és molt compacta.

-Sí. Realment ho és. És una forma de passejar pels pobles de Mallorca i descobrir el seu art a través de les façanes de les cases. És un tema que no havia tractat mai. En Joan Carles Gomis, crític d'art i director de Sa Torre de Ses Puntes, va qualificar la meua tècnica d'hiperrealista, i hi estic d'acord.

-Deus haver treballat molt en aquesta col·lecció

-Sí, moltíssim perquè pensa que és un sol tema, com tu saps, molt concret i totalment realista, vist de 59 formes diferents. Per això els hi ha agradat als crítics que fos tan unitari.

-A més han dit que era d'admirar una obra tan sòlida en un pintor jove.

-Això és el resultat d'una gran selecció dels quadres que volia exposar.

-Els teus quadres tenen sempre molt a veure amb Mallorca.

-Sí, és clar. És el lloc on visc i el lloc que m'agrada per pintar. Si me n'anàs a pintar a un altre lloc o a un altre país les imatges serien unes altres. Sempre intent que els meus quadres siguin una imatge fotogràfi-

ca i real.

-Tenc entès que és molt difícil poder arribar a exposar a s'Agrícola. Que ha suposat penjar els teus quadres en aquesta sala després dels grans mestres Joan Miró i Juli Ramis?

-(En Tomeu fa una rialla)

Ja t'ho pots imaginar. Ha estat com un bon presagi. A més és la darrera exposició de la temporada i ha vingut molta gent a visitar-la.

-Escoltes música per pintar?

-No, gairebé mai.

-Ja has fet 9 exposicions.

-Sí. 8 a Mallorca i una a Barcelona. És molt important sortir fora de Mallorca per exposar. Vaig tenir l'oportunitat d'exposar a Barcelona aquest hivern i ho vaig fer. Va ser una gran experiència. Vaig conèixer molta gent i vaig tenir l'oportunitat de que la meua obra es veiés a fora. A més se li va donar molta publicitat, inclús

Durant el discurs de la inauguració

en revistes de caràcter internacional.

-T'he de fer una pregunta obligada. Tens altres projectes per exposar fora de Mallorca?

-Sí, la veritat és que sí, però m'estim més contar-ho a una altra entrevista, quan l'exposició ja estigui en marxa.

-En Blai Bonet ha escrit:

«Tomeu Estelrich, aquí, sap que és fill d'una època, la nostra d'ara mateix, en la qual cada dia és un dia d'una postguerra o altra: les imatges són com els cops de la Història en les parets o en els murs, els crulls d'un consorci polític en una façana de fills amb les mares de midó...»

El pintor, però també, ha vist i des-
triat que la història és com el llenguatge:
té significats i canvia de significats tal i
com el temps, que és una creació dels
homes, canvia de pintura i de color en la
llum... i en l'expressió de la llum que hi
ha damunt la intel·ligència de les coses.

El signe, el significat, aquí, no són el
desclocament, el crull, crulla-ment..., ja
que han passat «al diccionari de les imat-
ges, sinó, com anotà l'artista en el seu
bloc, el caos, on tot el que té vida i exis-
tència són estrictes o ombres de comuni-
cació, mecànica i somniar».

-En Blai és un gran amic i coneix
molt bé la meua obra des de fa molts
anys.

**-Tomeu... A Mallorca quan po-
drem tornar a veure una exposició
teva?**

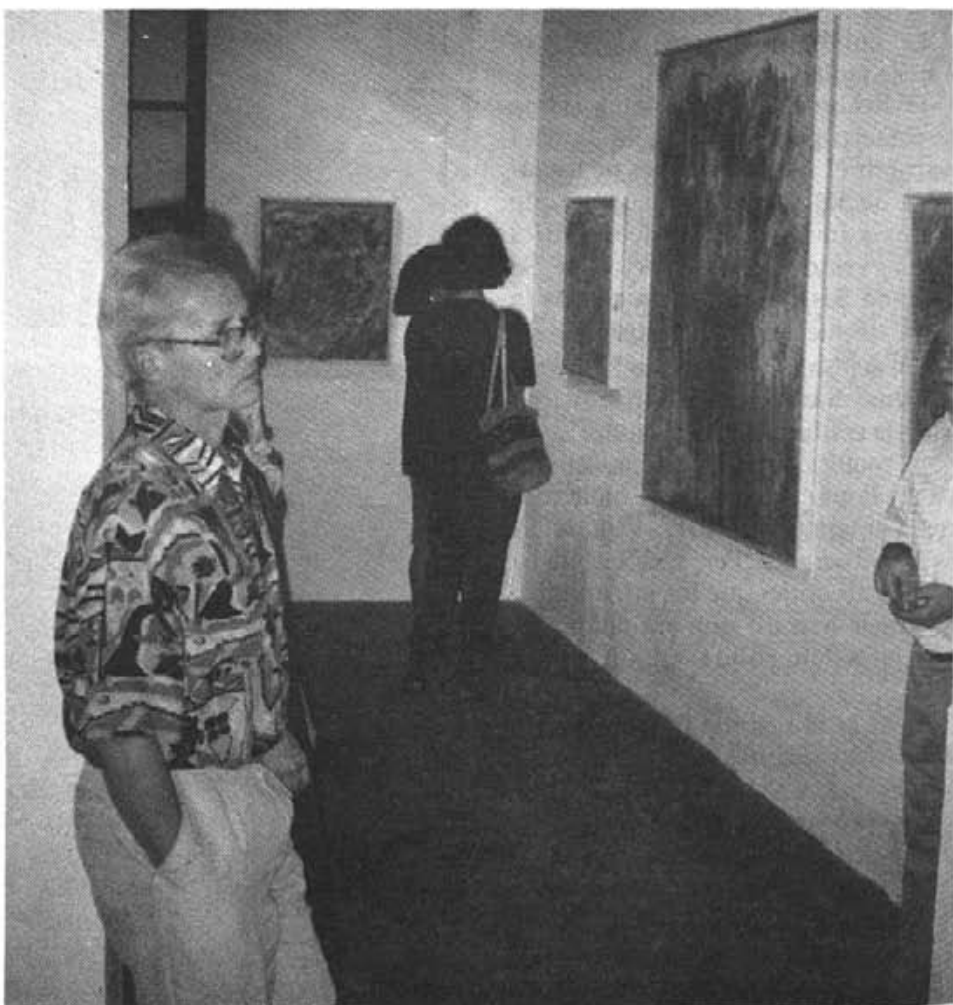
-Si Déu ho vol, al Club Nàutic de
Porto Petro on m'han demanat per
participar en una col·lectiva amb els
pintors d'aquesta zona.

**-Moltes gràcies Tomeu per aques-
ta exposició que ens has convidat a
veure, que tenguís tota la sort del
món i per favor no t'oblidis d'avi-
sar-nos quan en facis una altra.**

Jaume i Maria Josep

Una composició ben interessant

La gent es deixava impressionar per les pintures.

S'Alqueria Blanca

Guillem Rigo, President de la 3ª Edat

Junta Directiva de l'Associació de la 3ª Edat de S'Alqueria Blanca i Portopetro. No hi són presents Margalida Vadell Rigo i Llorenç Rigo Vicens.

El passat 27 de Juny, l'Associació de la 3ª Edat de S'Alqueria Blanca i Portopetro, celebrava la seva Assemblea Ordinària anual. L'Associació, que va néixer l'Abril de 1986, va tenir a Jaume Rigo Pons com a primer President; quatre anys més tard, dia 1 de Juliol de 1990 el substituïa Guillem Rigo Barceló, qui continua actualment com a màxim dirigent.

El President ens va parlar, una vegada feta l'Assemblea, dels principals temes tractats:

-Va ésser una Assemblea sense caràcter extraordinari, ja que no hi havia renovació de Junta. Una vegada llegida l'Acta anterior i exposat el balanç econòmic per part de la tresorera, se varen recordar totes les acti-

vitats realitzades durant el darrer any: conferències, xerrades, col·loquis, festes, torrades, excursions, etc.

-Que pensen els vostres afiliats de totes aquestes activitats? Com accepten tot això que feis?

-Fins ara han demostrat estar molt contents de la majoria d'activitats que feim. El dia de l'Assemblea tots els socis varen disposar d'autocar per anar fins el restaurant; allà varen poder dinar sense que tot això els hi costàs res.

Una cosa que ha agradat molt també són les conferències que ha donat en el local la doctora Paula Grau, com moltes altres activitats que s'han fet. En general, jo crec que

el nivell d'acceptació per part de la gent és molt alt.

-Qui se pot fer soci de la vostra Associació?

-Els Estatuts diuen que per entrar-hi s'han d'haver complit els 60 anys. Ara bé, si l'home o la dona d'un d'aquests encara no té l'edat també se pot fer soci. Tots els pensionistes, encara que no tinguin l'edat, ja siguin disminuïts físics o altres, també poden ésser membres de la nostra Associació.

-A part de les quotes, teniu altres fonts d'ingressos?

-De quota feim pagar mil pessetes anuals i tenim quasi 240 socis. De

l'Ajuntament no ens podem queixar ja que fins ara ens ha tractat molt bé. De la Conselleria també hem desferrat alguna cosa, però no hem insistit massa en demanar subvencions perquè de moment no hem passat problemes econòmics.

-Hi pot haver gent que en acostar-se a la jubilació tenguí un poc de temor per afrontar aquesta etapa. Què els hi podeu dir?

-Arribar a la Tercera Edat no ha de suposar cap trauma. Jo, personalment he pogut comprovar que se

poden fer moltíssimes coses i la vida no perd gens el sentit. No s'ha de tenir por a entrar a la nostra Associació; hi ha persones que me pensava estarien un poc indecises a l'hora de fer-se sòcies, se varen apuntar i n'estan ben contents.

-Com són les relacions amb les Associacions dels pobles de veïnat?

-Les relacions no poden ésser millors, ja que sempre estam en contacte amb ells. Com exemple, te diré que quan hi ha alguna festa important, com les de les dues centenàries que hem tengut a S'Alqueria, representants de tots els pobles de la comarca de Migjorn s'han volgut

sumar als actes que havíem preparat.

-Teniu qualche projecte pels mesos que vénen?

-Sempre tenim coses pensades, però fa falta decidir-nos. De moment hi ha una empresa que se dedica a la venda d'articles per la casa que ens ha ofert el viatge d'autocar, el berenar i el dinar sense haver de pagar res. Les nostres Associacions solem tenir ofertes d'aquest tipus bastant sovint i pens que no hem de desapropitar semblants ocasions. Formar part d'un grup de la 3^a Edat també pot tenir el seu atractiu.

Jaume Rigo

Desconhort

Jaume Serra
Manacor, 26-Agost-1973

Mirant la tele, sentint els «Guan-ches 4» que cantaven «El Abuelo», m'ha vingut la idea de fer un petit conte d'un vellet que torna d'Amèrica a Espanya per a visitar uns familiars seus, després de molts anys d'haver-se'n anat.

Tot és alegria. La ciutat molt canviada. L'acompanyen per tot. Al vespre, quan sopen, l'endemà li agradaria molt anar a veure el poblet on va néixer i créixer. A la taula, en sec, es fa un silenci total. Ell: «què passa»? «Què hi ha res de nou? No m'hi voldreu acompanyar»? En qüestió de segons, entre fill i néts, es canvien mirades de regiró i pensaments. Com un calfred col·lectiu els mig enrampa tots.

Llavors, tossint una mica, el fill, diu: «Sí mon pare. En Miquel vos hi acompanyarà». Tanta sort que ningú no ha donat explicacions del que passa. La mala impressió és fuita, més, el problema, el problema subsisteix. El cas no és resolt, no. Tan sols pateix un perllongament.

«Patirem ben de matí, eh, Miquel?»

«Tot d'una que vos voldreu, padrí».

L'endemà, devers les quatre i mitja, el padrí ja estava assegut al balancí esperant. Aguantà una hora, més, la cambra d'en Miquel no és encara oberta. Mai no havia estat tan vetllada ni havia rebut tan espeses i perllongades mirades com ha passat avui en manco seixanta minuts. Cinc vegades, s'es aixecat i cinc vegades ha trobat ben adormit en Miquel. A les cinc i mitja ja no pot més, pega copets a l'espatlla del nét.

«Miquel has acabat la son?»

«Ummm... ummm... ai, padrí, sabeu que es de prest...». Es gira a l'altra banda i segueixen els alens

llargs, fluïxos, lents. Tan lents que gairebé no es perceben. Diríem que la calma d'en Miquel, inconscientment augmenta l'ansia, les presses, els nervis del padrí. Quan en Miquel s'aixeca, i anava a la cuina per a prendre qualque cosa i no anar-se'n dejú, el padrí per a fer-li més via li diu que, al poble el convidarà. Més, en Miquel no diu res i pensa entre sí mateix: «En no ésser que sigui a beure aigua pudenta a què em pot convidar, pobre home. Quin perboc que se'n durà». No cal dir-vos que en Miquel trobà la porta de la cotxeria oberta de pint-en-ample.

Quan el cotxe, l'«amerijà» i el nét van cap a «allà», li explica el vell, que, quan ell anà a la ciutat per primera vegada, ja tenia disset anys.

«Saps, en el meu poble, a la plaça hi havia una font i un safareixet vellíssim, sempre ple de verdut. Ara la deuen tenir ben neta. L'Ajuntament plantà uns arbres joves, tendres, ara ja deven ser ben alts i gruixats: ha de mirar si els puc abraçar». I aquell home, a cada revolt semblava tornar deu anys jove, ben segur que el coret li devia anar a mil. I en Miquel no deia res, el deixava que s'esbravés. I s'entusiasmava més i més. «Veus aquell pujolet? Allà ton pare i jo, quan ell era petit hi anàvem a caçar. I de nins jugàvem plegats amb els meus amics d'escola que molts ja deven ser morts. Els vull visitar tots un per un, tots els que encara visquin. Me'n record que, l'any que me'n vaig anar, ara en fa quaranta un justs, el Rector feia una capta per a adobar un crull al campanar. Ai que m'agradaria veure'l...».

«El canviaren» fou la resposta de'n Miquel.

«I saps on està ara, saps si és viu?»

«No».

«Ja ens hi acostam de valent. Manquen només tres quilòmetres. Trob molt rar que per aquest camí no haguim trobat cap cotxe, ni bicicleta, ni moto, ni carro, ni tampoc no veuen ningú que faci feina pels camps. Que ho trob d'abandonat a tot això!»

I en Miquel escoltava, el deixava xerrar i callava, callava.

«Veus, en arribar a aquell revolt, just abaix afinarem el poble, dins un comellar, sembla una espècie de balconada des de la qual podrem veure totes les cases i ca nostra allà on jo

vaig néixer i l'església on vaig ser batiat». A aquell homonot els ulls li rebotien, feia com a potadetes i es fregava les mans per les cuixes, el coret ja vell augmentava el seu ritme. Més, mai no havia sospitat el que li esperava.

«En haver passat aquest revolt, atura't en sec, atura't en sec i veuràs i veurà...!!! I recordaré. Si plor no te n'admiris gens ni mica... Arriba el moment que cada dia, cada dia, quaranta un anys, no és cap broma, cada dia, cada dia més he desitjat.

Al mateix revolt de la il·lusió del vellet, el cotxe s'aturà, sí, però, per força. El camí no segueix. Un caramull de closques d'asfalt i terra blanquinosa, pedruscada i ciment els tanca el pas. Com havien de trobar tràfec si feia més de tres anys que per allà no hi passava negú mai? Sols qualque caçador perdut entre dues fosques.

En Miquel, amb les mans al volant, alça els dos colzes, com que dir: «No hi ha res que fer». Més, els seus llavis no es descosiren.

El padrí comença a comprendre i veu el que passa: una realitat amarga, forta, inviable seguir. Tot intrinsec, quasi no alena, davalla del cotxe, va a la miranda, esperant que hauran fet un altre camí, més ample, més recte, més modern, per un altre lloc.

Llavors, què és el que veu?! Es fregava els ulls per a despertar-se, quedà biell, es pensava somniar, «Restà esfarilat» diren les rondaies. Es palpava per tot el cos, per a cerciorar-se bé de que era viu i que no dormia i no somniava.

«Miquel, Miquel, (cridava com un esperitat) què veus aquí baix, què és això! Veig un mirall molt gros, molt net i lluent. Però diguem què és això?» Mentre el sempentetjava de casta forta.

«Què és això, diguem, què hi han fet aquí, què és això?!»

En Miquel, tot seré, com si no li donàs ni mica d'importància, en veu baixa, diu: «i què ha d'ésser, un embassament!»

El padrí no digué res més. Es quedà mut i sec. Cau damunt en Miquel, que tot astorat se'l carrega cap al cotxe i s'allunya com l'ànima de Robert, d'aquell mirall on el sol s'hi mirava, un mirall que era tomba humida de cases i records, animals i persones conegudes i estimades.

Pere Terrasa: un curiablanquer que estudia Belles Arts a Barcelona

En Pere com, qualsevol al·lot del poble, va començar anant a escola a ca ses monges de s'Alqueria i un bon dia li varen posar un deu en dibuix. Més tard va anar a escola al col·legi Bisbe Verger a Santanyí, allà va començar les classes de dibuix amb en Cosme Coves. Llavors va estudiar quatre anys a Palma al col·legi de Sant Francesc, però aquí ja va deixar un poc més de banda la pintura, ja que tenia menys possibilitats de fer-ne. Després d'haver passat la Selectivitat, havia de decidir que

fer i sense pensar-s'ho mai en el darrer moment va triar Belles Arts. I encara que sa mare resava molt perquè no li aprova-se'n les proves, i no partís cap a Barcelona, ell es va apurar a fons els darrers dies i va aconseguir l'entrada a la Universitat.

Enguany, igual que l'any passat torna a exposar les seves creacions a Ses Rocas durant les festes de Sant Roc i amb aquest motiu hem xerrat una estona amb ell.

-Qui és que et va ficar dins el món de la pintura?

-Vaig començar quan anava a Santanyí al col·legi Bisbe Verger, devers l'any 82, amb en Cosme Coves que va ser després sa persona que en va preparar per entrar a l'escola de Belles Arts, ja que durant 4 anys ho havia deixat i ell en va donar un parell de classes per refrescar un poc ses idees.

-Quin tipus de pintura fas?

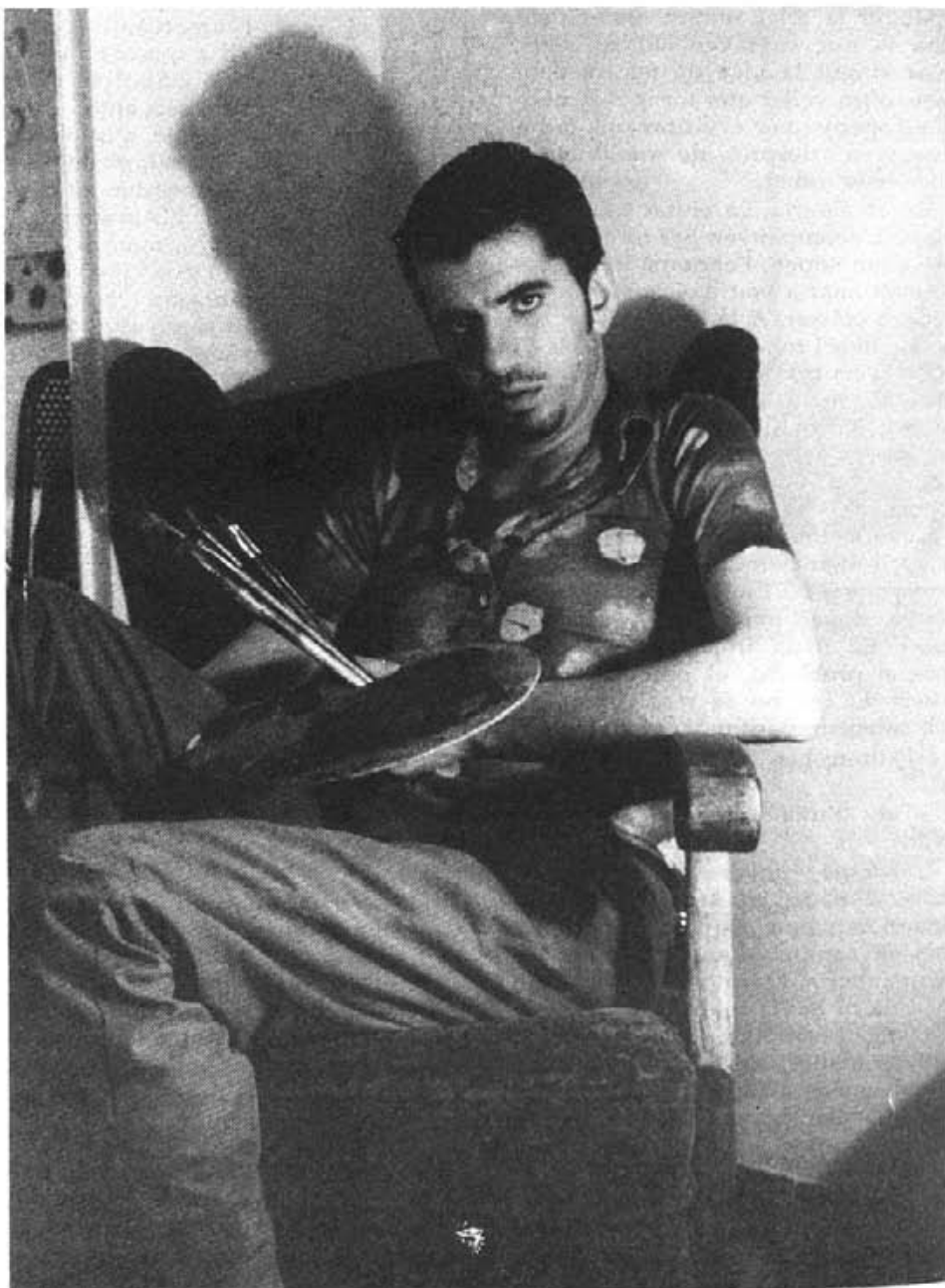
-És pintura figurativa.

-Quina classe de pintura és aquesta?

-És una pintura que no és abstracta, que es veu lo que és. No és que no cregui en la pintura abstracta, hi crec, però el que em sent en aquest moment és pintura figurativa. No tanc les portes a la pintura abstracta, però en aquest moment em sent més bé amb el que faig.

-Com s'ha de fer per arribar a estudiar Belles Arts com tu?

-El més important són ganes, no d'estudiar, no és una carrera d'estudiar, sinó de fer molta feina. T'ha d'agradar molt pintar i has d'estar molt convençut del que fas, perquè arribes a la facultat i te rompen tots els esquemes que tenies d'abans, tant si tens un estil propi com si no, te fan començar de zero. Si tu fas una obra que formalment no agrada al professor i tu la pots defensar amb els sentiments, mai te suspendran. Crec que lo més important són ganes i tenir molt clar on vas i perquè hi vas.

-Si et poguessis reencarnar amb un pintor, amb quin ho faries?

-No m'agradaria gaire reencarnar-me en principi perquè crec que cada un ha d'esser ell mateix i crec que els grans mestres de la pintura sempre t'ensenyen qualque cosa, al menys a nivell mental.

Si jo m'hagués de reencarnar, si no hi hagués més remei, els pintors que m'agraden més són els impresionistes, per exemple en Monet.

-Com passes el teu temps lliure a Barcelona?

-El que més he fet amb el meu temps lliure ha estat teatre. El primer any que vaig estar allà vaig estar a un grup que es diu IETE, institut d'experimentació teatral, vaig fer un muntatge d'en García Lorca i va ser molt interessant. El segon any vaig decidir estudiar teatre i vaig anar tot l'any a l'institut en la Nancy Tunyon i vaig fer primer d'interpretació i aquest darrer any he estat a un grup que es diu Companyia de teatre del Borne i en fet quatre coses, un espectacle d'esquetxos, «Sonrisas i lágrimas a granel» i «Tres seguits». També el que m'agrada molt es fer «Castings», proves per fer anuncis, per fer pel·lícules, però es veu que no som tant bo i encara no m'han agafat. Just me varen agafar per fer un anunci d'un diari que es deia «Claro», però va donar la «quiebra», no sé si degué ser per l'anunci... Els vespres m'agrada sortir de marxa pel barri Gòtic, a Satanassa, a El Cangrejo, La Canxa, anar a veure teatre...

-I com va ser que vares anar a

veure en Pasqual Maragall?

-Bé, això d'en Pasqual Maragall va ser un poc sense voler, quan me'n vaig donar compte vaig estar al despatx d'en Pascual Maragall, era una vaga que fèiem els actors i estudiants d'art dramàtic, i vaig arribar a la Plaça de Sant Jaume allà a on es fan totes les manifestacions davant l'Ajuntament de Barcelona. Just quan arribaven a la porta de l'Ajuntament al mateix temps arribaven tots els actors com na Charo López, Juanjo Puigcorbè, na Marina Rossell, i com que anàvem amb ells els municipals de la porta ens varen deixar passar i sense donar-nos compte ja varen ser a dins l'Ajuntament. Vàrem estar una hora per allà a dins esperant que ell vengués i després vàrem xerrar amb ell. Això va ser la meua trobada amb el Batle de Barcelona.

-Es vera que la teua actriu predilecta és na Sara Montiel?

-Si es vera, m'agrada molt na Sara Montiel, m'agradat sempre i enguany he tengut l'oportunitat d'anar-la a veure a Barcelona, al Paral·lel hi he pogut xerrar amb ella. És una persona molt amable i es conserva molt bé. No és que m'agradi per lo que fa en sí, sino per s'edat que té i per lo que fa, si fos una al·lota de 18 anys que fes lo que fa ella, crec que no tendria la gràcia que té na Sara en 65 anys. També m'agraden molt les seves pel·lícules de quan era més jove, però m'agrada més l'època actual. És una dona molt humana, molt dolça, que xerres amb ella i pareix que xerres amb la veïnada.

-Quantes exposicions has fet a Mallorca?

-El meu primer quadre exposat va estar al certamen de Santanyi de 1991, en aquest mateix any vaig presentar també quadres al Certamen de Cala Millor, al de la Ciutat de Palma, llavors vaig fer una exposició a s'Alqueria, a Ses Rocases. Són ses meves poques exposicions.

-I quina acceptació va tenir l'exposició de l'any passat?

-No hem puc queixar vaig tenir molt bona acollida entre el públic. Vull donar les gràcies des d'aquí a na Bel Pons que m'ha deixat les Rocases per poder exposar. Crec que dins s'Alqueria es una passa molt important, ja que l'art sempre ha estat s'ovella magre de les festes.

-Quants de quadres tens preparats per exposar aquestes festes?

-Una quinzena de quadres. També he de participar a una altra exposició col·lectiva al Club Nàutic de Porto Petro per ses festes d'enguany a finals de Juliol.

-Trobos que és veritat que als pintors no se'ls reconeix la seva obra fins que són morts i viuen la seva vida dins la pobresa?

-Això no sé fins a na quin punt és cert. Crec que hi ha casos que són així i n'hi ha que no. Trob que ara ja no passa al cent per cent. Una obra pot pujar per ventura quan un pintor és mort o simplement pot pujar amb el temps, no crec que influeixi si el pintor és mort o no. Passa una cosa, quan un pintor és mort la seva producció s'anul·la, no pinta més i les

**BOTIGA
CA'N POLLA**

tel. 657045 Calonge

**BAR - RESTAURANTE
CA'N MARTINA**

MIGUEL RIGO
ESPECIALIDAD EN PAELLAS
PESCADO Y MARISCOS FRESCOS

Passeig des Port, 56
Teléfonos 657517 - Privado 643013

07691 - PORTO PETRO
(Mallorca)

obres que hi ha cada pic tenen més valor. Jo crec que ara ja no es moren de fam, per ventura jo sí que m'hi moriré, però crec que abans de ser mort ja es sap si un pintor és bo o no.

-Que penses fer quan haguis acabat els estudis?

-Enguany faig tercer de Belles Arts, a partir de quart ja agafaré especialitat i faig comptes agafar restauració, perquè es una de les carreteres que vaig estar temptat d'estudiar, però finalment en vaig decidir per Belles Arts, ja que era més complet. L'any que ve estudiaré restauració de pintura, tall i ceràmica i és al que m'agradaria dedicar-me, a la restauració. Els vespres he estudiat restauració de moble, ja que a la facultat no s'estudia i m'agrada molt el moble antic.

-Quin futur veus per un restaurador a dins Mallorca?

-Aquesta idea que es té la gent que els restauradors són molt rics i de que cobren molt, per la meua experiència no es veritat. Es pot viure però no si poden fer rics, encara que la gent trobi que restaurar un moble és molt car, du moltes hores de feina i dedicació.

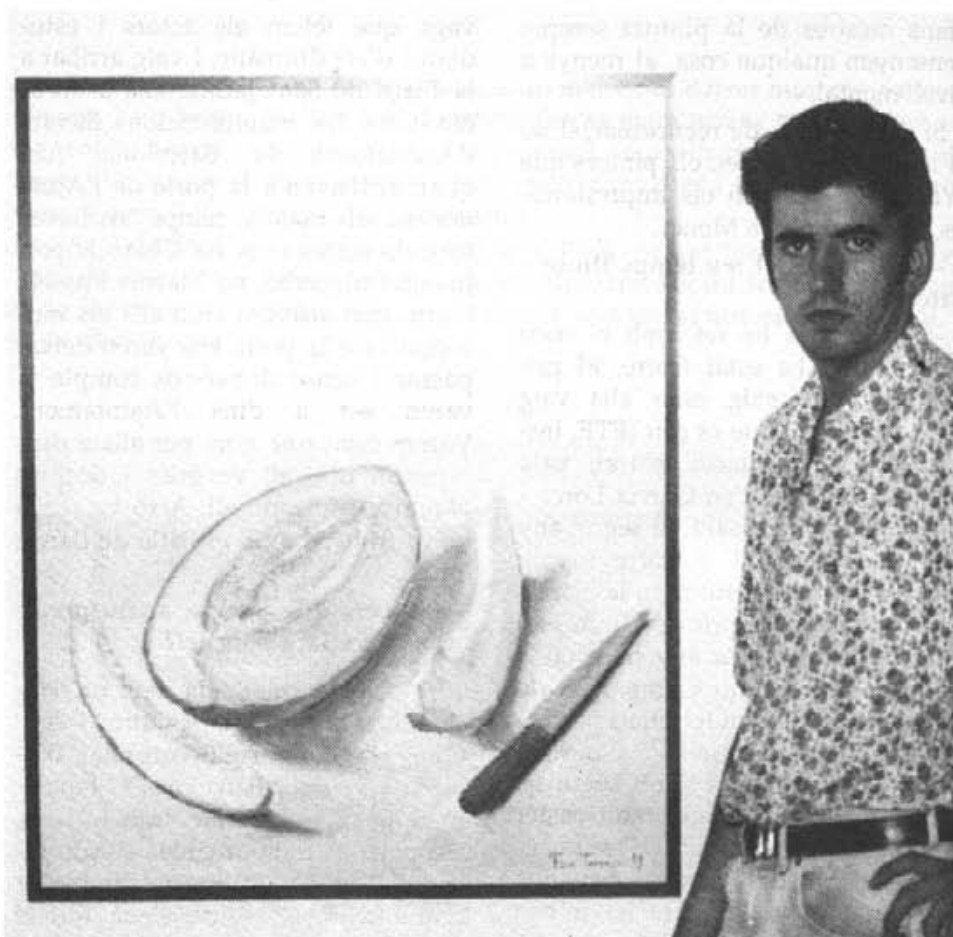
-I quin plans tens aquest estiu?

-Ajudar a ca nostra, disfrutar de

l'estiu i ara també assajam una nova comèdia amb el grup «Es pou del Rei» que s'estrenarà per les Festes.

Gràcies Pere i molta de sort.

Sebastià i Apol·lònia

FOTOS
Jaume Moserrat

Revelats al cap d'una hora
Còpies fotogràfiques en quatre min.

Fotos Carnet

Reportatges

Foto Industrial

Servei de fotocòpies

C/ Santuari, 88

tel. 581156

Pintures

D'or

Calonge

COSES

Vuitè curs d'EGB, curs escolar 1.974-75 del Col·legi Bisbe Verger de Santanyí

Una gran majoria del grup d'alumnes que férem vuitè durant el curs escolar 1974-75, ens reunírem el passat dia 29 de Maig, i férem un sopar junts.

El grup era de 41 alumnes, dels quals n'hi havia 27, els que no assistiren, varen ser tots recordats, com també recordàrem a «José Alijar Ferrer» que deixà aquest món fa uns mesos.

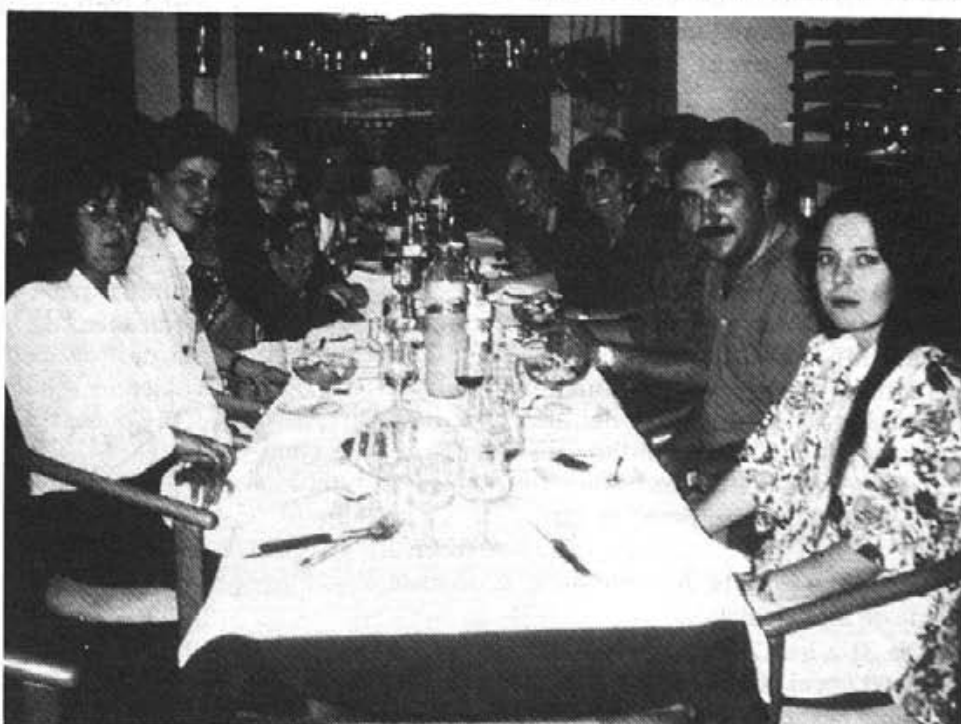
La trobada va ser molt emotiva, ja que hi havia companys que no s'havien tornat a veure, de fet, tot va anar tant bé, i vàrem riure tant recordant les nostres batelletes, que feim comptes de repetir-lo l'any que ve.

Després de 18 anys, hem de pensar que érem infants i ara som adults. Es pot veure en aquestes fotos, els canvis de l'any que acabàrem vuitè i el dia del sopar.

Una abraçada molt forta a tots d'una companya vostra.

R.P.G.

Santanyí, Juliol de 1993

Festes de Sant Jaume - Santanyí 93

Dia 15 de juliol a les 22 h. Pregó de la Festa de Sant Jaume a càrrec del M.I.: Bru Morey Fiol, canonge de la seu i concert inaugural del Vè curs internacional de Música «Vila de Santanyí» a l'església Parroquial.

Dia 17 a les 19'30 s'inaugurà una exposició-homenatge «Els Berthelot», de ceràmica, pintura i escultura a la sala d'exposicions de «La Caixa».

Dia 18 a les 22'00 h. verbena Camp a la plaça Major sonaran l'orquestra Canyamel.

Dia 21 Jinkama Diörn, organitzat per l'Agrupació «Escolta Sol i Mina» i a les 22'00 h. concert d'orgue a càrrec d'Heribert Breuer, d'Alemanya a l'església parroquial.

Dia 22 a les 18'30, demostració de doma de cavalls on hi haurà una demostració local i els cavalls d'en Jaume Rosselló al camp d'esports.

El vespre a les 22'30 Jinkama nocturn, organitzat per l'agrupació «Escolta Sol i Mina».

Dia 23 a les 18'00 concurs de pintura per els nins i nines, homenatge a Joan Miró. Col·laboren les mestresses de casa. A les 20'00 inauguració de l'exposició «Ceràmiques de na Margalida Escala. Centre nº 5 Associació d'artistes» a la plaça Major. A les 22'00 Concert -cloenda del Vè curs Internacional de Música.

Dia 24, 2ª campionat de calumbicultura «Sant Jaume 93» organitzat per la Societat Colombòfila Mensajera de Santanyí.

A les 18'30 hi haurà corregudes de cintes i altres jocs a la plaça Major i el vespre a les 22'30 Verbenes amb Tomeu Penya, Gèminis i l'Orquestra Victòria Big-Band al camp d'esports.

Dia 25, festivitat de Sant Jaume. A les 10'30 passacarrers amb els xeremiers i a les 10'50 desfilada de la banda de música. A les 11 h. Ofici solemne en el que predicarà Mn. Miquel Gual. Cantarà la Coral Sant Andreu. Es farà la presentació de l'obra «llibre del poema nu» de Josep Planas guanyadora del VIII certamen de poesia «Bernat Vidal i Tomàs». Editorial Moll, a la Sala. A continuació refresc per tothom. A les 18'00 partit de futbol i a les 22'00 h. es representarà l'obra de teatre «En Joan Petit» per la companyia de teatre de Bunyola al camp Municipal d'esports. A continuació fi de festa amb amollada de focs artificials.

Dia 31 a les 17'00 h. tirada al colomí organitzada per la Societat Local de Caçadors a Son Morlà.

Bones Festes.

Coses

La junta de govern de la UIB el dia 22 de juny donà el vist i plau a l'equip d'assessors del rector de la mateixa entitat docent Nadal Batle, felanitxer. Formen part de l'equip entre altres Salvador Batle, ex-notari de Santanyí, Gabriel Barceló del Grup Barceló, natural de Felanitx, i Joan Vidal Perelló, registrador de la propietat, mercantil de Balears.

El dia 31 de juliol, el pare Antoni Oliver, a l'església de Portopetro, farà la presentació del llibre «Claror damunt la mar», recull de més de cinquanta col·laboracions dedicades a la Mare de Déu del Carme, titular de l'església de Portopetro. «Claror damunt la mar» s'inclou a la col·lecció «Coses nostres», que dirigeix Josep Grimalt, a Cas Concos d'Es Cavaller.

L'editorial Columna, de Barcelona, ha editat «Vocabulari privat», col·lecció d'articles de Josep Ma. Llompart i la santanyinera Antònia Vicens. Es pot parlar d'unes memòries relacionades amb Ciutat pel que fa referència a Llompart, i relacionades amb Santanyí pel que fa a Antònia Vicens. Primerament foren publicades a manera de col·laboracions a «Diario de Mallorca». És un llibre interessant.

Festes de Portopetro '93

30 Juliol

-A partir de les 20 h., organitzat per «Amistat Jove», passacarrers, sopar de trempó damunt el moll, revetlla amb el grup «Romaní» i xeremiers.

31 Juliol

-A les 10 h. concurs de dibuix pels nins i nines amb edat escolar. La tècnica serà lliure. Els organitzadors aportaran els papers i una capsa de ceres a cada participant.

-A les 11'30 festa infantil.

-A les 15 h., concurs de pesca de ròquer (Juvenil-Infantil) organitzat pel Club de Pesca de s'Alqueria.

-A les 18 h., missa solemne.

-A les 18'30 h., passacarrers de la Banda Municipal de Santanyi.

-A les 19 h., presentació per part del pare Antoni Oliver del llibre de poemes «Claror damunt la mar», dedicat a la Mare de Déu de Portopetro.

-A les 20 h. inauguració del Local Social de l'Associació de Veïns «Amigos de Portopetro».

-A les 20'30 concert de la Banda de Música de Santanyi.

-A les 22 h., actuació del Grup d'Animació del Club

Mediterranés i Berbena per part de DISCO-SHOW JIMENEZ.

1 Agost

-A les 6'30 concurs de pesca de volantí i a les 7'30 de ròquer per dames i grumeig.

-A les 11 h., prova de competició den natació.

-A les 13 h. pal ensabonat.

-A les 18 h., concurs d'enginy, habilitat i saber.

-A les 20 h., concurs de coques.

-A partir de les 23 h., concurs de desfresses, elecció de sa padrina més simpàtica de Portopetro, Berbena de DISCO-SHOW JIMENEZ i focs artificials.

AVANÇ DE LES FESTES DE SANT ROC '93

Encara que no està del tot confirmat, se poden avançar els següents actes:

14 AGOST: Revetlla de ball de bot.

15 AGOST: Diada ciclista, pesada del Campionat de Balears de Pesca, anada a Mondragó amb carros i presentació d'una nova obra pel grup «Pou del Rei».

16 AGOST: Missa solemne, futbol, sopar de tumbet per tot el poble i Berbena.

Volem donar l'enhorabona a l'Associació d'amics de la Tercera Edat de Calonge i Cala d'Or que el dia 18 de juliol celebrà el seu 6è aniversari. L'aniversari es commemorà amb un dinar de germanor a la 1'30 del migdia al Club Hípic de Cala d'Or. Per molts d'anys.

Un cap d'olla al Calo d'es pou

El passat dissabte dia 12 de juny una notícia es va escampar ràpidament pel poble. La mar havia tret un peixot molt gros al Caló d'es pou.

Es tractava d'un Cap d'Olla o Caxalot. Les corrents marines havien empès les restes putrefactes, d'una d'aquestes balenes que amidaven ben bé uns vuit o nou metres de longitud, cap a dins Cala Petita.

La barca de la Conselleria que neteja les costes de Cala Llonga va remolcar les restes cap al Caló d'es pou, ja que la situació d'aquest caló amb relació amb l'oratge que feia aquell horabaixa, faria que les tasques per la recuperació d'aquell gran cos fossin menys desagradables.

Els treballs per extreure les restes varen esser laboriosos ja que el gran pes de l'animal primer va rompre cables d'acer i després una pala mecànica va ser insuficient. Més tard, i amb l'arribada d'una pala mecànica més potent, s'aconseguí carregar les restes que devien pesar un bon parell de tones a un camió que les s'endugué a enterrar.

La platja es va omplir de curiosos que volien veure aquell gran animal tan poc comú a les nostres costes. Alguns comentaven preocupats, que feia poc a les platjes de Porto Cristo la mar havia tret les restes de dos caps d'olla més. Uns dies més tard a les aigües del Parc Nacional de Cabrera en sortí un altre de caxalot mort, i vàrem llegir amb preocupació que en poc temps havien aparegut a les costes mallorquines una decena llarga de caxalots morts, alguns amb marques de xerxes a la seva pell.

I és que fa temps que es ve denunciant que al mar Balear hi vénen barques de pesca italianes que empren xerxes

de deriva, que estan prohibides, aquestes xerxes arriben a amidar uns vint mil metres de llarg, a Fornells es detingué una d'aquestes barques amb xerxes d'aquestes a bord.

Aquesta és, pareix ser, la causa d'aquesta sobtada i massiva aparició de caxalots morts a les nostres platjes.

Associació de Caçadors de Santanyí

El passat dia 9 de juliol, a la Casa de Cultura de Santanyí, es va celebrar l'assemblea anual de l'Associació de Caçadors de Santanyí a la qual hi assistiren un centenar de socis. La directiva va donar a conèixer l'estat de comptes on hi destaca el fet que hi haguí superàvit. Entre les despeses la major partida és la corresponent a als sous i assegurances dels guardes jurats. També és important la destinada a la repoblació d'espècies. Aquesta temporada a més de les perdis, s'ha experimentat la repoblació de conills, amb l'amollada de conills vacunats, i també s'han amollat un centenar de quàtleres.

La caça del conill enguany s'amolla dia 11 de juliol i es tanca dia 2 de gener.

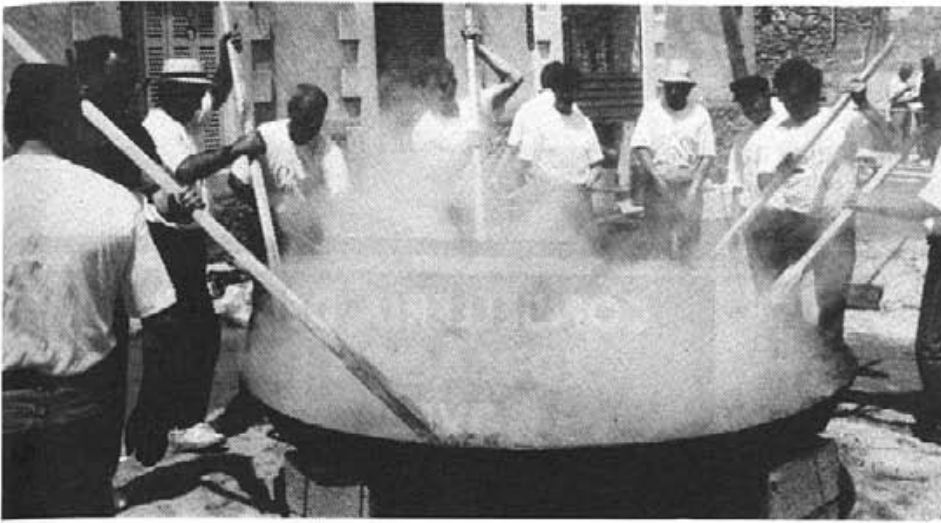
La mitja veda comença dia 15 d'Agost fins dia 3 d'Octubre, i en aquest període es pot caçar: conills, guàtleres, torteres (fins un màxim per persona i dia de 12), i tudons.

La caça menor en general s'obri dia 3 d'octubre i es tanca dia 30 de gener, els dimarts, dijous, dissabtes, diumenges i festius de caràcter estatal i autonòmic.

Es tord es podrà caçar a partir de dia 31 d'octubre, i amb un nombre màxim per caçador i dia de 20 captures.

Les repetidores només podran dur dos cartoxos segons el BOCAIB.

Cinquagesma 93

Paella degustada dia 16 de maig

La fira a on es podia trobar de tot

Els tambors de Rafel Simonet animaren la cursa dins el circuit urbà

En Tomeu Penya i Géminis varen venir dia 29 de maig

Primer premi del concurs de fotografia cinquagesma 93. Nom: Estic com una cabra. Concurs organitzat per Jaume Montserrat

El Sant Crist de Cala d'Or

A Perico Pomar, per a sempre lligat a la història de Cala d'Or

Quan s'esmenta Cala d'Or, acudeix a la memòria el fenomen turístic, la massificació, la superficialitat... Sens dubte hi ha quelcom de cert. Cala d'Or ha crescut tant que ell mateix s'ha cobert la primitiva fesomia.

Tot i així, si hom mira amb deteniment aquest entorn i s'ajuda amb els ulls del cor, descobrirà vestigis que remembren altres temps i que foren amorosament col·locats pels seus fundadors.

Dues columnes majestuoses recuperades de l'antic mercat de Felanitx donen la benvinguda. Aquí i allà, ombrats pels pins es troben capitells salvats d'antics palaus senyorívols; un bust femení de marbre enlaira sobre una columna amb l'inscripció MARE NOSTRUM; al costat de l'església un senzill monument format per un basament de can Berge, una columna del palau d'Osona, de Sevilla, i una creu de ferro que altre temps formà part d'un reixat de la catedral.

Aquests elements urbans tenen uns lligams comuns. Tots ells foren donats i col·locats per l'anticuari D. Pep Costa, fundador i artífex de Cala d'Or.

Un cop bastida l'església d'aquest indret el Sr. Costa feu altres donacions importants.

D'una banda regalà una imatge sedent de la Verge Maria amb l'Infant Jesús. Aquesta talla és de procedència peninsular, possiblement d'Andalusia, i fou restaurada per l'escultor Sacanell, que afegí el vaixell a la mà de la Verge i el peix que porta el nin Jesús. Tot per donar-li l'advocació de Santa Maria de Mar, Titular de la parròquia. Malgrat aquest empelt la imatge és força agradosa i la seva antigor es pot situar entre els segles XVII i XVIII.

Per altra cantó D. Pep Costa regalà un Sant Crist, que en certa manera ha passat un tant desapercebut, tot i que té una certa importància. Venem-ne algunes notícies.

Aquesta talla fou adquirida per l'esmentat senyor vers els anys quaranta, segons es desprèn del document de donació que es conserva a l'arxiu parroquial de Cala d'Or. Diu així:

Donación que hago a la Iglesia y pueblo de Calonge de un Santo Cristo, que adquirí hace más de veinte años al conde de Ribas en su finca de «Buenos Aires» del ensanche de Palma y tal vez procedente de la Iglesia de Jesús, por tener allí mucho de aquel Monasterio.

Y para que conste lo firmo J. Costa 1964

Para dejar en depósito en la Iglesia de Cala d'Or.

**CONSELLERIA DE CULTURA,
EDUCACIÓ I ESPORTS
GOVERN BALEAR**

Aquest és, ara com ara l'únic indici que tenim de la procedència del Sant Crist. Solament és una suposició que formàs part del patrimoni artístic del convent de frares menors de Ciutat, lligat a Santanyí pel noviciat del bisbe Verger i per les compres de pedra de la nostra contrada per reformes i adobs.

La talla que amida 1'25 m. es pot datar cap als inicis del segle XVIII. La creu i la cartela amb les lletres INRI no són d'època.

L'absència de guix o altres empastaments fan que s'observin clarament els talls de la gúbia, la qual cosa li dona un cert aire primitivista.

Exceptuant el drap, la figura presenta un color brú, solament alterat pel negre dels cabells i lleugers tocs vermells a les ferides de les mans, peus i costat. Cal observar també la simetria del cabells i de la barba, així com la cuidada anatomia.

L'actitud del Crist és tranquil·la. La inclinació del cap i els ulls tancats fan pensar en el repòs de la mort.

A l'actualitat es pot contemplar a la capella del sagrari de la sobredita església de Cala d'Or.

Vull aprofitar l'avinentesa per esmentar altra peça artística que fa poc temps forma part del patrimoni parroquial. Una llàntia de ferro forjat obsequi dels senyors Planas, i procedent de la capella de la clínica antiga dels esmentats benefactors.

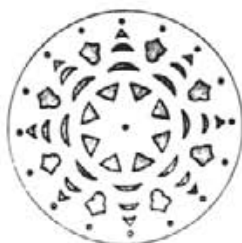
Quan cap al 1912 es forjaren les 35 llànties que penjen del lampadari de la Seu de Palma, dissenyades per Gaudí, el Sr. Planas en feu obrar una més d'idèntica pel seu oratori. És per tant un orgull que una obra del geni català hagi recalat a la nostra contrada.

Andreu Ponç i Fullana
Cau Marí. Cala Figuera, 1993

100 ANYS
DE
MIRO
ILLES BALEARS

La llengua
feina
de tots

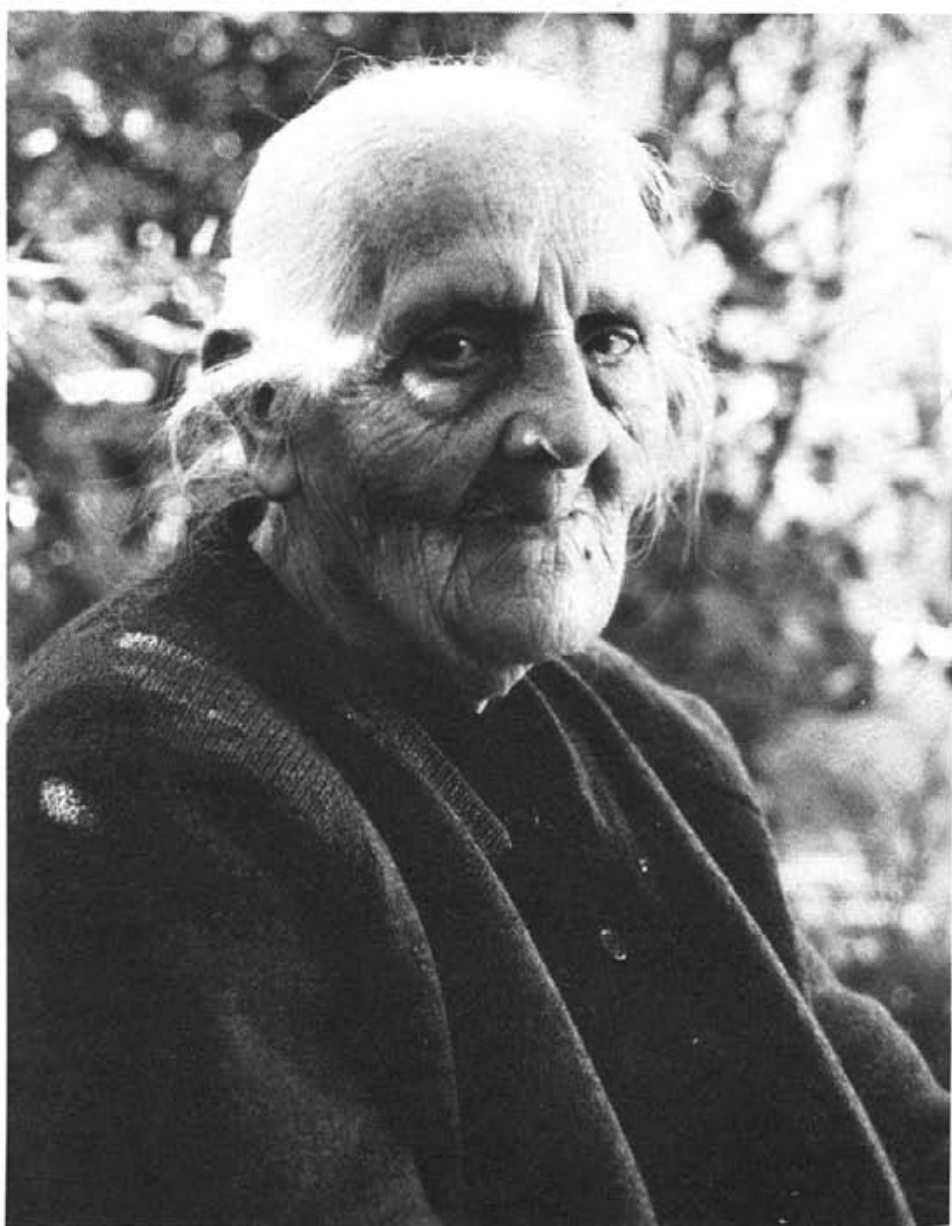

Petúnies grogues per a Maria Rado i Vidal

Miquel Pons

Des de que Calonge encetà el calendari dels centenaris amb la madona Miquela Adrover i Clar, de sa Taverna, es pot dir que sovint, sovint, el terme de Santanyí ha tengut una àvia o un avi, o més d'un avui i una àvia centenària. S'Alqueria Blanca, en poc temps, ha pogut celebrar tres vides rodones de cent anys, tres madones, la de Son Rossinyol, la de Can Bet des Racó i la de Ca mestre Cosme des Forn. Santanyí gaudí d'una parella d'avis, la madona de Ca'n Boira i el sabater Llorenç. Ara mateix, quasi a la fi del segle XXè Santanyí ha vist enriquir la llista dels seus centenaris i aquesta vegada ha estat una fadrina, na Maria Rado i Nadal, de Can Xesc, del carrer de Felanitx, 25. Jo pens que per la seva condició de fadrina l'hauríem de nomenar la tia de Santanyí, o la padrina jove, si voleu, designació que li escau per la seva simpatia i do de gens. En aquests moments sols es Llombards no ha pogut fruit de la presència d'un major de cent anys, si bé hi ha estat a prop, fins a la rima, en algunes ocasions. I encara enguany, s'Alqueria Blanca-Portopetro, amb l'ajuda de Déu i de tots els sants i els bons vents mariners, guanyarà un avi-centenari, el patró Andreu Rigo, el darrer patró Martina, amb qui tenc amparaulada una conversa-temporal.

Però avui, 6 de maig, la festejada llarga i planera, ha de ser amb Maria Rado i Nadal, a qui trob prenent el sol del matí al jardí familiar, amb es-

ponerosos tarongers, entre rosers i lliris, una parada de petúnies amb la rara varietat de la petúnia groga. Solcs de verdures, piuladissa de va-

riats ocells, l'elegància dels peixos dins el safareig... i la conversa amant de la jove centenària.

El que primer em diu és que va

néixer el 15 de maig de 1893, a la Costa, aquest remolí de cases també conegut per es Goret Vell, ara moltes propietat d'estrangers. La Costa té capella pròpia. El pare fou Joan Rado i Burguera i la seva mare Miquela Nadal i Pomar. Maria fou la segona de set germans. La mare quan es casà va fer de mestre a la Costa i li enviaven els infants perquè els mostràs de llegir i escriure, treure els comptes essencials i saber les oracions de la doctrina. Maria i els germans freqüentaren l'escola de la seva mare, que, més tard fou reemplaçada per una monja i després per un mestre. Els de Can Xesc tengueren una botiga de roba i de queviures a la Placeta de la canal de Santanyí, després al carrer de la Guàrdia Civil i a les darreries al carrer de Majoral, cantonada amb el carrer de Felanitx. El pare comprava ametles i altres fruits i alternava amb la feina del camp, dins terra seva, acompanyat dels fills. Maria recorda que anava a entrecavar faves. Quan deixaren la Costa anà a la costura de les monges de Santanyí i té present sor Margalideta, sor Maria de Gràcia, que fou la seva mestra, sor Genoveva... Se'n recorda dels rectors Sitjar, Santandreu, de don Llorenç Lliteres, de don Francesc Garau amb qui va estar llogada quan ho deixà una germana seva vídua, que se'n va anar a Son Danús. El govern no li volia pagar la viudetat perquè encara treballava. El carboner ho va dir al senyor i tot s'arreglà. Un germà meu va dir-li heu de dur una ensaïmada en es senyor.

La gent de Santanyí, al dir de Maria Rado, era bona gent, anava a foravila o pescava. No hi havia massa feina i va venir una dona, que mostrà de fer bosses de plata. Maria en va aprendre aviat i n'ensenyà a altres. Guanyaven una pesseta cada dia. Feien una peça, ben feta, de bauletetes de fil de plata, que enganxaven amb unes tenalletes i llavors les soldaven. Les bosses les acabaven a Ciutat. Si no estaven ben fetes no les volien. Empraven un llum de petroli per fondre els caps de les bauletetes. Les germanes Maria i Miquela feien bosses, mentre les altres germanes

La primera a l'esquerra Maria Rado i Vidal i a la dreta la seva germana Miquela, amb dues germanes més, junt a la seva mare Miquela Nadal

cosien.

Una de les bulles més grosses eren les matances i mai no hi mancava el ball. A vegades hi havia ball a la Placeta de la Canal i per sant Jaume a la Plaça. No se'n recorda del ball d'aferrat. Hi havia pocs entreteniments. Els joves tiraven al gall i qui el mataba a pedrades el se'n duia. Després

del 1917 hi havia la curolla d'anar a esperar el tren.

A causa de la poca feina bastants de santanyiners emigraren cap a Amèrica. La mare de Maria escrivia les cartes d'algunes famílies, perquè no sabien lletra. D'Amèrica enviaven doblers, pocs.

A Ca'n Xesc els va anar bé el co-

merç, tengueren un despatx gros. Quan les bísties tornaren velles duïen la mercancia amb el tren. A cada carrer hi havia una botigueta de queviures i alguna de roba. Maria va anar algunes vegades a Ciutat amb la diligència d'en Barret i qualche vegada amb el carro. Una de les coses que més li agradaven era anar a l'església, li agradava molt cantar. Quatre o cinc al.lotes, espargides per les capelles, ensenyaven la doctrina als infants. Una bona excursió era anar a peu a Consolació, amb les nines de la costura o per les verges i també per santa Escolàstica i per la Mare de Déu de Març.

Maria va tenir un germà capellà, mossèn Andreu Rado, que record tan atent, vermell de cara, sotana pulcre i sabates sempre tan llustrades. Maria encara el pintaria quan era petit i estudiava en el seminari. Per la missa nova, l'any 1922, la gent els duia gallines per fer el dinar. L'amo en Joan, son pare, va fer venir un cuiner de Ciutat pel dinar familiar i per les famílies més conegudes. Durant set anys va estar en el Port de Sóller i l'acompanyà la germana Maria, com també va estar algun temps a Ciutat. Un dia va tenir ganes de sortir d'Espanya i després de dos anys a Ciutat s'embarcà cap Amèrica, el 1931, i tornà el 1947. Tenia ganes de quedar-se a Santanyí però les circumstàncies locals determinaren el seu retorn a Amèrica. La vinguda definitiva fou el 1953 a causa de trobar-se un poc malalt. Morí el 21 d'octubre de 1969.

Maria recorda, com si fos avui, el dia que la vestiren de pagesa. Va tenir un disguts molt gros. No s'hi veia amb aquelles faltes que rossegaven, el volant, els mocadors de pinyetes, el caputxo...

Fins fa un any era, ensems, l'hortolana i la jardinera. Sembrava els alls, les lletugues, les cebes, els ravenets, un parell de faveres... Ara ja no pot tragar l'aigua per regar. Va caure i l'operaren, però es recuperà aviat. Li va una monada pujar escales i passejar-se pel jardí sempre tan florit.

Mai no li ha faltat la bona gana i

ha menjat de tot i tot li ha agradat. L'encanta l'escudella fresca. El brou ha de tenir malles i el dia que l'arròs no té tallades demana si han fet arròs amb peix. És del seu gust la porcella com també les panades i els robíols perquè és un poc afectada de dolç. Té memòria que totes les botigues tenien una bota de vi i la gent hi anava a comprar-ne amb una botella o un barralet. Quan diu: duis un poc de vi d'aquell, vol dir un poc de martini. Les seves paraules són: m'agrada, m'agrada, m'agrada menjar. De la televisió passa un guster amb el futbol i per res es perdia Abigail, després de dinar. Maria conserva tan vives les potències que una vegada al mes sol anar a Ciutat per passar-hi vuit dies. Es complau d'estendre la mirada des d'una finestra damunt la Plaça de la Santa Pagesa i contemplar el moviment de la gent que circula o va a missa. Com té bons els ulls li agrada molt, molt llegir el «Full dominical» i, diu, a casa sempre hi ha un bon llibre.

No es pensava arribar als cent anys. I jo tenc cents anys, es preguntava. No m'ho pareix tenir cent anys. Fa una temporadeta, afirma, que conec que són cents anys...

I encara perllongarem més la conversa perquè Maria Rado i Nadal se'n recorda de tot el que era i com era el Santanyí del seu temps jove, sense cap esdeveniment transcendent i el més significatiu seria anar a cercar el pa a fora terme o el que és més trist a les amèriques.

I deix Maria Rado i Nadal, la padrina jove, la «jove», com deïem a Santanyí, a l'espera del dia venturós de Sant Isidre, el 15 de maig, quan, de veres, complirà cent any i tota la festa serà per a ella. Fins llavors, estimada Maria.

La tarda del dia 15 de maig es va viure intensament la festa de Maria Rado i Nadal. La seva arribada a la Plaça Major fou una entrada triomfal, entre mambelletes i sons de la

banda municipal, acompanyada de familiars i autoritats. No hi faltaren les notes afinades de l'orgue de Jordi Bosch, que sempre fan més festa la festa. L'eucaristia fou concelebrada per sis capellans i mossèn Joan Martorell, antic vicari de Santanyí, tan vinculat a Can Xesc, que teixí un sermó amb belles comparances entre les coses velles i les coses noves, l'olivera mil·lenària i les tanyades novelles, per explicar la vida curulla de contingut de la «padrina» Maria Rado, tan eixerivida i plena de coneixement.

I la festa es perllongà a la residència dels majors, on féu acte de presència la centenària de fresc precedida per la banda de música. Començava l'hora dels parlaments i dels regals i la fruïció i la gratitud de Maria Rado davant cada paraula de benaurança i vots de prolongació dels dies futurs. Parlament i regals de procedència local com forana, d'autoritats i afiliacions de la tercera edat, de premsa i d'entitats bancàries, d'entitats culturals i d'esportives... Parlaments relacionats amb els cent anys i regals que anaven des d'unes flors fins a objectes de plata. Cosma Adrover, batle de Santanyí, barrà el torn de parlaments. Per a tot va tenir Maria Rado el moltes de gràcies i el somriure afable.

Com a cloenda un bon berenar per a tots els convidats.

Quin cent anys tan ben dits, tan ben administrats, tan saludables... Quin cap tan clar... Maria Rado connotàreu goig i complaença a tots els qui vos envoltàrem. Seguiu el vostre camí, seguiu el cós de l'existència. Regau les flors i les verdures. Regau d'una manera distinta les petúnies grogues de l'hort de la vida perquè floreixin amb més abundor encara per a vós tots els dies de torna més allà del segle.

Cala Figuera
Estiu 1993

L'esport és cosa bona

Quin estiu més mogut

Fins fa poc ens havíem demanat si el futbol de la nostra comarca estava quasi mort, pareixia que era així, però cada dia, cada hora que passa me trob amb més sorpreses que me fan cabillar a veure que és lo que passa, perquè de mort res de res, molt mogut sí. Que vull dir amb això, vull donar a entendre que quan programava de que escriure a aquest número pensava: feré un article damunt la gran campanya feta per el C.D. Santanyí que només se va quedar a un gol de la tercera divisió (és a dir el gran objectiu era aquest, quedar a un gol de la tercera, i s'havia aconseguit); el mateix president el passat dia 9 de Juliol al programa Antena Deportiva m'ho va confirmar: «Quan perdiem 2-0 estava tranquil quan anàvem 2-2 passava pena de no marcar el 2-3», això és una anècdota tothom es lliure de pensar si es positiu o no pel Santanyí pujar a tercera, però això ja es història, anem al moviment que hi ha dins el futbol d'aquí.

Aquest escrit es per donar a entendre que la

Al centre de la banqueta el Sr. DEL OJO, president del Platges de Cala d'Or

En Rafel Roig, president del s'Horta, un dels pocs que continuen.

L'afició encara vol futbol, enguany en Joan Lau va anar a Menorca per veure el Seislan 0 - Santanyí 3, i menjar una bona caldereta.

nostra revista abans de sortir al carrer està uns dies a l'impremta i com que hi ha tant de moviment pot esser que tot el que us contem dins l'apartat l'Esport es cosa bona ja no vulgui dir res de res.

Per exemple en Miquel Rigo (ex-president del C.D. Alqueria) abans de l'assemblea me diu pens seguir, miraré de trobar col.laboració però jo me qued ben convínt de que seguirà, a l'Assemblea hi

ha 50 persones, una assemblea d'un equip que ha devallat i al qual el president pensa continuar, a Felanitx durant 3 assemblees serquen i no més hi van 6 socis; a s'Alqueria no en

En Jaume Rigo entrevistant n'Ignaci Marqueno: nou entrenador del C.D. Alqueria

En Miquel Rigo, ja ex-president del C.D. Alqueria

Biel Oliver, president del C.D. Santanyí al 30 de juny

En José M. Allo Vilinyà, ens va dir que sempre havia estat disposat a col·laborar, però mai havia presentat cap candidatura

cerca hi el mateix vespre de l'Assemblea en Pere Rigo Cabot demanar esser President, en Miquel se'n va sense esperar-ho, els membres de la nova directiva tindran bastanta relació amb la primera directiva que hi va haver a s'Alqueria, ja tenen nou entrenador: N'Ignaci Marqueno, ex-jugador de s'Alqueria i la darrera temporada entrenador dels juvenils del C.D. Santanyí; a Felanitx demanen pròrroga con si el que ho vol esser no estigui decidit; a lo darrer de tot en Vicente Martín («Foncal») entra i a més d'entrenador en BUSSI, el

qual m'havia declarat que no pensava seguir a Felanitx baix cap condició.

El Platges de Cala d'Or definitivament s'inscriu per jugar a tercera regional el president del Cala d'Or convoca eleccions i diu que hi ha dos candidats en José M. Allo Valiña (primer president, conegut com ES GALLEGO) i un jove, als darrers dies només diuen que hi ha el Sr. Allo, a l'hora de la veritat diu que ell vol ajudar però que mai ha presentat cap candidatura, jo no ho entenc.

A Campos oficialment es presenta en Rafel Garcies com president, dies

després s'ho pensa i diu que després de fer números no ho vol esser enguany hi haurà una gestora presidida per en Biel Sureda i d'entrenador el Sr. Mascaró. A Cas Concos diuen que l'entrenador es En Joan Tauler, el qual ha desestimat una oferta del Campos.

El Sr. Jordi Mart l'any passat era el vicepresident de l'Espanya, enguany nou president a l'Assemblea ordinària de l'equip de Lluçmajor el passat dia 6 de juliol quan va veure que només hi havia una vintena de persones i la majoria directius també va decidir anar-se'n per falta

d'ajuda.

I a Santanyí a part us contaré el que va passar a l'Assemblea, del que no hi ha cap dubte és que el futbol està mogut, ah! i la darrera és que el Porto Colom serà filial del Felanitx els donarà en Juli i rebrà tots els que acabin de juvenils i a Cas Concos fa tres anys segons es va dir a l'Assemblea que l'al·luminat està enxufat a un veïnat i com que esperen que el pagui s'Ajuntament aquest senyor encara no ha cobrat... ja basta que això ja pareix qualche programa de la T.V.

Maties Adrover

Damià Barceló: «El C.D. Santanyí va quedar a un gol de la tercera divisió»

En Damià Barceló és un entrenador al qual aquest ofici ja li ve de família, va tenir un bon exemple en el seu pare que va ésser tota una institució dins el Santanyí els anys seixanta. Ara el seu fill no ha quedat darrera: primer com un jugador molt emblemàtic i enguany, el primer any com entrenador del primer equip ens ha demostrat que per això també té casta.

Durant la primera volta el C.D. Santanyí va tenir una trajectòria un tant irregular, però amb l'arribada de l'any 93 tot es va arreglar. El primer partit d'enguany va començar al municipal de Cala d'Or amb un empat i des d'aquí va començar la ratxa rompu-da moltes poques vegades, culminada amb la classificació per jugar la lligueta d'ascens a la tercera divisió.

Al gener vàrem fer una segona pretemporada, tothom va complir a la perfecció

La trajectòria d'aquesta lligueta va ésser un tant atípica, ja que el Calvià que un la combinació d'una sèrie de resultats va fer que es classificàs el setè i pogué jugar la lligueta

quasi de rebot, i després pujar directament a tercera sense conèixer la derrota a la lligueta.

Una cosa molt positiva d'aquesta lluita final va ésser que el darrer cap de setmana quasi tots els equips encara podien pujar, basta dir que donats els resultats si l'Espanya de Lluçmajor que només contava amb quatre punts si el darrer partit hagués guanyat al Montuïri hagués pujat a tercera i això que ningú donava un duro per ell.

Passant al Santanyí va

És molt bo poder lluitar fins al darrer moment

començar empatant a la Vila a zero amb el Binissalem, millorant a la primera sortida ja que va guanyar 0-3 dins el camp del Seislan desembocant amb unes polèmiques declaracions del Senyor Pep Sastre president de l'equip menorquí, quan més aspiracions tenia el C.D. Santanyí va venir el Calvià que de moment havia guanyat els dos partits de ca seva i tornar guanyar 2-3 dins Santanyí; això feia que el Santanyí s'ho jugàs tot a una carta dins Binissalem a un partit on no havia de perdre mai va sortir derrotat

per 2-1. Ja de tornada a Santanyí va golejtar al Seislan, gols den Mut, Adrover i Agustí -2-. El darrer partit vists els resultats guanyant dins Calvià s'arribava a la tercera. Calvià era una festa ja s'havia aconseguit el primer lloc, coca amb verdura i cava per a tots, el Santanyí va començar molt nerviós i ja estava 2-0, després dos gols de n'Amengual igualen el marcador, els deu darrers minuts se va somniar però se va acabar essent un equip de preferent, crec que lo millor que podia passar.

-Damià com ho vares veure?

-És molt guapo acabar d'aquesta manera. Vàrem estar fins els darrers minuts intentant-lo. No va poder esser però és molt bo poder lluitar fins el darrer moment.

-Quines conclusions positives has tret d'aquesta temporada?

-La temporada ha estat llarga, ses conclusions positives han estat moltes. En primer lloc vegent ara ses coses fredament tenc d'agrair molt a la directiva haver-me donat s'oportunitat d'entrenar un equip com el C.D. Santanyí amb una quantitat de bons jugadors i a més tenir confiança amb un entrenador que no tenia experiència, que simplement havia duit uns juvenils; quan va acabar la primera volta les coses anaven malament i vaig tenir en tot moment el recolzament dels directius que no es varen posar nerviosos i això és un factor molt important. Cara

als jugadors l'únic que tenc són paraules d'agraïment, tot l'any s'ha lluitat, s'han sacrificat, estic molt content d'ells.

Sobretot el C.D. Santanyí ha fet un any 93 molt bo: vàrem començar amb un negatiu, vàrem anar a Cala d'Or, ens faltava gent important, sobretot cara a fer un gol, i vàrem quedar decebuts, ja que només vàrem poder empatar, però ja dic que vàrem fer una segona volta extraordinària, just vàrem perdre dins l'Espanya i Xilvar i a

Era molt difícil renunciar a l'ascens

ca nostra ens va guanyar el campió Pollença.

Hem hagut de treballar molt fort, no ha estat casualitat perquè pràcticament vàrem haver de fer una segona pretemporada durant el mes de gener i tothom ha complert a la perfecció.

Tu sempre vares dir que volies quedar primer i donar el dilema a la directiva se conveniència o no de pujar a tercera, ara vist tranquil·lament que heu quedat a un sol gol de l'ascens, això era lo millor que podia passar?

-Sempre ha estat una opinió molt particular meva, a més es una opinió molt compartida per l'afició del Santanyí: no haver de triar si puja o no a tercera, era molt difícil renunciar. Jo consider que aquest equip necessita un poquet més de rodatge, ja que feim una labor d'entrar gent de Santanyí que

no jugava, gent que havia deixat el futbol i juvenils que han entrat i necessiten un poquet més d'experiència dins la categoria.

-El Pollença, El Calvià, Montuïri i Recreatiu La Victoria són els que han pujat, són realment els que s'ho han merescut?

-Sense cap dubte aquí falta l'Espanya, el qual ha practicat el millor futbol enguany durant la lliga, el que passa és que quan arribes a un final de temporada i a més a una lligueta se donen moltes circumstàncies i sobretot, el que influeix molt és la sort i l'Espanya ha fet un desgast molt fort i a més ha duit molt mala sort.

-I ja passant a l'any que ve, quins jugadors necessites?

-Per jo seguiria amb la mateixa plantilla, sense fer cap modificació, per ventura un reforç és necessari perquè la plantilla ha estat un poquet curta quan hem

Aquest equip necessita un poquet més de rodatge

estat castigats per les lesions.

-L'afecció de s'Alqueria es demanarà si l'any que ve contes amb en Juanan i en Sebastià?

-Per jo si ells tenen paciència puc dir que en Juanan ja va demostrar el dia del Seislan que té molt bones qualitats i no té res que desitjar. A en CHENDO, el porter titular, únicament li falta experiència i en Sebastià ha jugat poc

temps, ha entrenat poc amb els juvenils per motius d'estudis. Crec que tant un com l'altre si tenen paciència poden demostrar que valen per jugar a preferent.

Un dels punts importants que ha de moure la directiva és tenir una total col.laboració amb el C.D. Alqueria

-Amb el canvi de directiva al C.D. Alqueria cal la possibilitat que demanassin la cesió dels jugadors que han acabat amb els juvenils, quina disposició hi haurà?

-Per la meva part pens que un dels punts importants que ha de moure la directiva del C.D. Santanyí és tenir una total col.laboració amb el C.D. Alqueria, sigui passant per l'estructura del futbol base, ja que a Santanyí es a on hi ha les millors instal·lacions i des d'aquí tenir una col.laboració per passar jugadors d'un lloc a l'altre: crec que seria una postura molt positiva.

Aquesta entrevista la vàrem tenir amb en Damià abans que començàs les vacances esportives i abans de l'Assemblea del C.D. Santanyí, com ja he dit a un altra apartat cada dia hi ha canvis dins l'esport nostre, així que, potser que a hores d'ara, ja quedi desfassada o no el temps ho haurà dit.

Maties Adrover

C.D. Santanyí - Mallorca, dia de Sant Jaume a les 18 h.

Seguint la idea de l'any passat enguany per les festes de Sant Jaume es disputarà un partit de veterans entre els components del C.D. Santanyí (molts dels que hi ha a la fotografia) contra els del Mallorca, serà una bona ocasió per tornar disfrutar amb les jugades dels ex-jugadors del C.D. Santanyí i per recordar les èpoques anteriors.

DONES DE S'HORTA: FADRINES, 2 - CASADES, 0

Una vegada més a un partit on va destacar l'esportivitat i lluita dels dos equips les fadrines varen tornar guanyar a les casades. Per què serà que sempre guanyen les fadrines? Ahhh...

N'AINA MARIA CAPÓ BONET CAMPIONA DE BALEARS

Bé ara us ho explicarem un poc millor: a la darrera revista us vàrem dir que a Felanitx hi havia un equip de futbol-sala entrenat per la s'hortarina AINA MARIA CAPÓ, idò bé, a la lliga de Mallorca no varen perdre cap partit i el passat 3 de juliol varen anar a Menorca per jugar la final de Balears contra l'Alaior i encara que havien tengut un viatge bastant dolent i començassin el partit amb molts de nervis i perdent per 1-0, després varen guanyar per 1-3. Enhorabona a l'equip Fotos Jaume Monserrat.

EN TACONER VEDDETTE SUPER-STAR

Idò si el nostre Miquelot no li ha bastat d'anar d'Indurain per la vida, donant mostres de que mai és tard, ja que amb un parell de mesos d'entrenament ha tengut molt bones actuacions per la nostra comarca; ara també li val el «rollo» de les pel·lícules ja que a la sèrie HAPPY HOLIDAYS, de la que se filmen tretze capítols per aquí el protagonista és un professor d'esquí, però el qui fa les delícies de les alumnes és el nostre Miquel Taconer (actor segon que substitueix a l'actor principal, perquè el nostre és millor esquiador), ànim Miquel que a «Dies i Coses» sortejarem un viatge a Alemanya perquè te puguin veure i gravar la pel·lícula i tornar cap a aquí; a propers revistes donarem les bases d'aquest esplèndid sorteig.

ACTUALITAT DEL C.D. S'HORTA

El passat divendres dia 25 de juny el C.D. S'Horta va celebrar el final de temporada a un restaurant de la comarca contant amb l'assistència d'unes 250 persones i la pràctica totalitat dels jugadors i directius del club. Entre els participants es varen sortejar una sèrie de regals, per

En Rafel Roig devora en Miquel Angel Nadal, primer acte oficial del manacorí com jugador del Barça, aquesta foto d'arxiu serveix per il·lustrar la presentació de les festes que fa el president Rafel Roig.

Cadets temporada 92-93, entrenador Tomeu Creus

Equip dels casats temporada 91-92

Equip dels fadrins temporada 91-92.

cent que al nostre Rafel Pepferrer li va tocar un viatge a Eivissa per dues persones. Una vegada acabat els sorteigs el Batle de Felanitx, Sr. Antoni Grimalt Mas va prometre millorar l'enllumenat del Camp de Sa Lleona, el Sr. Conseller d'esports D. Andreu Riera millorar els arbitratges i va tancar l'acte en Rafel Roig anunciant els nous entrenadors per l'any que ve.

El quadre tècnic quedarà així:

Primer equip: Domingo Aznar. Juvenils: Tomeu Creus. Cadets: Andreu Burguera. Infants: Marc Jaume.

Benjamins: Possiblement Antoni Vaca.

Dels jugadors en Rafel ha comunicat que segur seguiran en lan i en Villa i en Lobato al menys fins a l'octubre.

Una nota molt destacada va esser lo renovera i animadora que es va mostrar la PENYA PICO.

Enguany publicam les fotos dels fadrins i casats de l'any passat perquè el nostre enviat especial era de viatge i l'any passat ens varen quedar sense publicar, però a pesar de tot crec que val la pena.

Fotos: Santi Monserrat

El futbol sala, el darrer escaló abans del futbol

Des de fa pocs anys bastants de jugadors van passant pel futbol sala abans d'arribar a jugar a un camp gran, hi ha jugadors que a més enmig passen pel mig camp, és a dir, el futbol-7. A aquest número coneixerem els equips del futbol sala Santanyí i els de les escoles de Cala d'Or i s'Horta que aquesta temporada que ja ha acabat han participat a les seves competicions:

A lo darrer al campionat de futbol sala disputat al Port de Sóller varen quedar els setès, aquesta fase final es va caracteritzar per la igualtat de tots els partits.

El jugador que marca la diferència dins aquest equip és en Salvador Cañete, que ja ha fitxat per l'any que ve pel futbol sala Santanyí, també destaquen n'Andrés Iniesta, n'Antonio Ballesteros i en Joan David. La majoria que ja han acabat dins aquesta categoria l'any que ve jugaran amb els benjamins del Santanyí.

PLANTILLA

PORTERS: Juan David Meneses i José Antonio Guerra.

DEFENSES: Arom Martínez, Miquel Fleming i Antonio Ballesteros.

ALES: Andrés Iniesta, Biel Binimelis, Miquel Angel Julià, Carlos Caña i José Antonio Barbas.

PIVOTS: Salvador Cañete i Pedro López.

ENTRENADOR: Santi Padilla

La majoria són jugadors

Equip de futbol sala escola Santa Maria del Mar (Cala d'Or)

Escola Reina Sofia (s'Horta)

Futbol sala Santanyí

de primer any per tant es pot dir que ha estat una temporada caracteritzada pel progrés dels components de la plantilla, culminant amb dues victòries finals que han endolçat la resta final.

El més jove «En Benji»

(Benjamín Hernández) és el que més destaca: molt tècnic, amb un bon xut, molt individualista, és a dir si no es perd té molt bon futur.

PLANTILLA

PORTERS: Patrick Rie-

del i Juan Manuel Guerra.

DEFENSES: Oscar Bote-lla, David Fuster, Juan Carles Artigues i Paul Leblanc.

ALES: Albert Mayas, Christian Sunyert, Linos Hitrof i Rafel Dalmau.

PIVOTS: Benjamín Hernández i Miquel Ivan Ferriol.

ENTRENADOR: Marc Jaume

El balanç es pot dir que ha estat bastant acceptable al campionat de lliga a la primera fase i magra a la segona fase; molt bé a la copa president on es va arribar a les semifinals.

Els jugadors més destacats han estat el més regular en «Loren» (Llorenç Rigo Rigo) i en Llorenç Rigo Vadell fins que ha estat malalt i en Juan «ZAMORANO», encara que és un poc irregular. El porter Llorenç Galmés ha millorat un dos-cents per cent.

PLANTILLA

PORTERS: Sebastià Bauzá Bauzá i Llorenç Galmés Verger

DEFENSES: Llorenç Rigo Rigo i Miquel Rigo Rigo

ALES: Llorenç Rigo Vadell, Miquel Escalés Bordoy i Antoni Manjon Vargas.

PIVOTS: Juan Vidal Bauzá

ENTRENADOR: Bernat Picó

Informe realitzat per en Santi Padilla, Marc Jaume i Bernat Picó, coordinat per en Maties Adrover.

C.D. Alqueria

Enguany haurà estat vera, l'Alqueria ha descendit de categoria. És un fet que no pot sorprendre a ningú perquè ja fa molts anys que se veia venir, però sempre al final, per un motiu o l'altre, se lograva salvar la permanència. Si tenim en compte que l'equip ha estat onze temporades consecutives dins Primera Regional i que el poble no supera els mil habitants, ens trobam davant un fet sense precedents dins el futbol mallorquí i que s'ha de valorar.

D'aquests onze anys a Primera, els nou darrers s'han acabat sempre amb negatius i fragant el descens. Tot això ha suposat un calvari tant pels jugadors com pels seguidors, que estan ja ben acostumat a sofrir. Esperam que dins la nova categoria, on hi haurà equips de molta rivalitat: S'Horta, Cas Concos, Portocolom i Colònia, l'equip verd-i-blanc pugui donar alegries als seus incondicionals.

Referent a la darrera temporada, els números reflecteixen la deficient campanya realitzada: se va acabar en el darrer lloc de la classificació amb 11 punts (5 a la primera volta i 6 a la segona), l'equip va marcar 32 gols, 23 d'ells a «Sa Teulera» i en va encai-

Golejadors 1992-93

JUGADOR	GOLS
VALLBONA BONET...	11
Toni Ramíreu.....	5
T. Rosselló.....	4
Agustí Duran.....	4
Tomeu Barceló.....	2
Ciprià Vicens.....	2
Miquel Rigo.....	1
Tòfol Hidalgo.....	1
Ballester Barc.....	1
Pròpia meta (altres equips).....	1
TOTAL.....	32

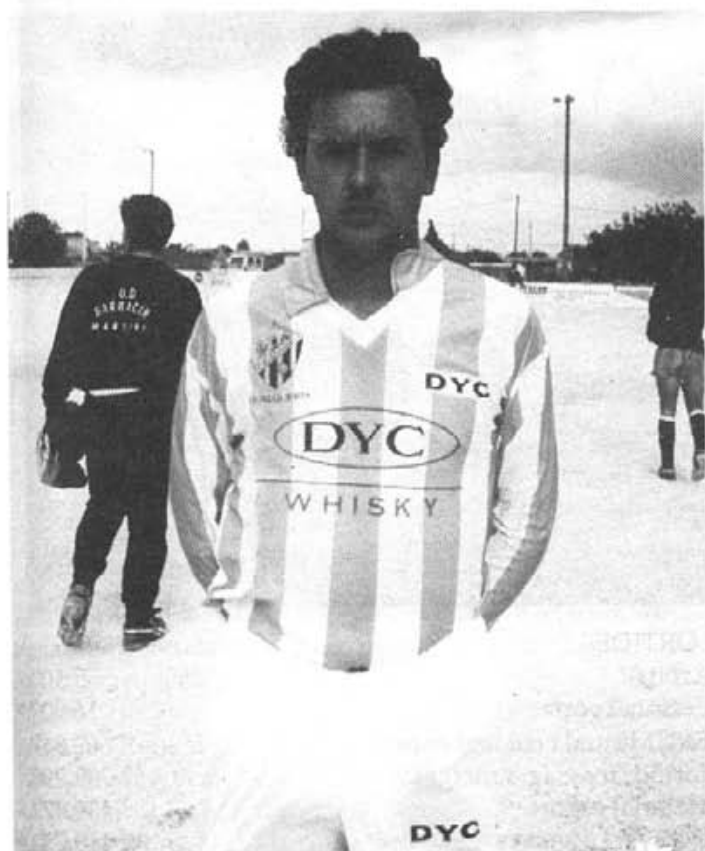
xar 90 (37 a casa i 53 a fora). Només se varen guanyar tres partits: els dos del s'Arracó i contra l'Escolar.

Un any més, en Toni Vallbona ha estat el màxim golejador, amb 11 gols. El porter Jaume Rosselló, com ja havia fet a dues altres temporades, ha tornat jugar tots els partits complets.

Tomeu Rosselló, autor de 4 gols a la passada temporada.

L'aportació que va fer a l'equip en Ciprià Vicens va ésser molt positiva.

Regularitat 1992-93

Jugador	Minuts	Partits
JAUME ROSSELLÓ	2880	32
Guillem Rigo	2750	31
Tomeu Rosselló	2720	32
Vallbona Bonet	2525	30
Ballester Barc.	2380	32
Agustí Duran	2105	26
Pep Canals	1920	23
Vallb. Contestí	1900	24
Tòfol Hidalgo	1805	24
Andreu Rigo	1520	18
Ll. Vallbona	1340	21
Ciprià Vicens	1303	16
Tomàs Bujosa	865	17
Miquel Rigo	860	12
Toni López	825	21
Oscar Mariño	720	8
Toni Ramírez	690	8
Tomeu Barceló	435	8
Jaume Ballester	290	4
Joan Palmer	284	11
Sebastià Rigo	215	7
Tomeu Vidal	190	7
Joan Corbalan	180	3
Salv. Grimalt	155	3
Damià Rigo	135	2
Aurelio Simarro	115	4
Toni Artigues	50	4
Ballester Adrov.	45	1
Sánchez Lara	11	2
Miquel Artigues	10	1

Pere Rigo Cabot, nou president del C.D. Alqueria

El passat 19 de juny, el C.D. Alqueria va celebrar la seva assemblea anual de socis. El president D.Miquel Rigo i tota la seva Junta Directiva varen presentar la seva dimissió, la qual va ésser acceptada pels socis. D. Pere Rigo Cabot va anunciar que estava disposat a ocupar el màxim càrrec del club, fet que va ésser aprovat pels assistents. El nou president, que ja havia estat molts anys directiu de l'Alqueria, serà el que fa sis en la història del club, després de que ja no fossin Andreu Rigo Rotger (1976-1983), Simó Bonet Adrover (1983-1985), Tomeu Bonet Adrover (1985-1988), Pep Vadell Rigo (1988-1991) i Miquel Rigo Rigo (1991-1993). Desitjam molts èxits al nou president i Junta Directiva.

Assamblea del C.D. Santanyí

El passat divendres dia 9 de juliol es va produir la dimissió de la junta directiva que presidia D. Biel Oliver; dies abans s'havien celebrat una sèrie de reunions entre membres de la junta directiva i membres del nou club Futbol Base Santanyí, quan pareixia que s'havia arribat a un acord realment no va esser així. A aquest article us informarem del que es va dir i després cadescú opinarà:

GESTIÓ ECONÒMICA DE LA TEMPORADA 92-93

ENTRADES

Taquilles	772.600.-
Rifes i sorteigs	502.905.-
Venda furgoneta	700.000.-
Publicitat	250.000.-
Subv. Ajuntament	3.000.000.-
Altres subvenc.	58.041.-
Socis (151)	1.502.600.-

Total entrades 6.786.146.-

SORTIDES

Arbits	555.500.-
Personal porta	16.000.-
Fed. Mutual i col.legi entren	662.847.-
Farmc., massag. i metges	209.298.-
Material esport	436.472.-
Despeses diverses	468.723.-
Jugadors	2.991.500.-
Desplaçaments	415.089.-

Total sortides 5.758.429.-

Benefici	1.027.717.-
Cancelació deuta SA NOSTRA	-458.247.-
Deutes d'abans	-528.315.-

saldo 41.155.-

FORN I COMESTIBLES

ADROVER

Rafael Adrover 5 - Calonge

Tel. 16 70 67

SUPERMERCAT
|
FERRETERIA

Can Binimelis

C/ Cala Llonga, n° 3

Tel. 16 71 17 Calonge

Pagaments pendants

Ignaci Marqueno	50.000.-
Futbol Base	150.000.-
Imprenta Roig	45.000.-
Viatge a Menorca	51.589.-

Saldo pendent 296.589.-

Pagat de l'any que ve: Ret. e. inscripc.	190.600.-
Pendent de rebre: Subvenció feder.	200.000.-

Benefici segons tresorer del C.D. SANTANYÍ: 135.166.-

ALTRES COSES QUE ES VAREN DIR

«Els juvenils varen començar bé d'un principi, pareixia que hi havia bastants de jugadors, però després varen acabar essent pocs i classificats als llocs baixos de la taula classificatòria».

«El primer equip pràcticament amb la base de Santan-

yí ha fet una temporada bona amb un entrenador d'aquí, quedant a un gol de l'ascens».

«El C.D. Santanyí ha retengut els següents jugadors: Guillem Adrover, Eduardo Ruiz, Antoni Vicens, Antoni Vidal, Pere Vidal, Jaume Rigo, Andreu Miquel, Pep Amengual, Tomeu Crespo, Juanan, Sebastià Obrador, Marmol, Jeroni Martorell, Juan Carles Jiménez i Oscar».

«Els jugadors que més han cobrat: Jaume Mut 500.000 pts., Edu 400.000 pts. i Nicolau 300.000 pts.»

«Els de Santanyí de 50.000 a 250.000 pts.»

«Socis 151».

«De la subvenció de l'Ajuntament de Santanyí dels 3.000.000 pts. s'han de destinar 300.000 pts. al futbol base, de les que de moment s'han pagat 150.000 pts.»

«L'única gran ovació de la nit va esser per l'entrenador en Damià Barceló, per la seva gran tasca totalment desinteressada, ja que no va cobrar ni un duro».

«La junta directiva presenta la dimissió i comença la tasca perquè surti una nova directiva».

ELECTRO

ViBa c.b.

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES
ANTENES TV. - FONTANERIA

JAUME VIDAL - JAUME BALLESTER

Carrer Gómez Ulla, 2

Tel. 653995

07650 SANTANYÍ

Plaça Sant Josep. 10

Tel. 163188

07691 ALQUERIA BLANCA

Restaurant

Ca'n Trompé

**Especialitats Típiques Mallorquines
CUINA DE TEMPORADA**

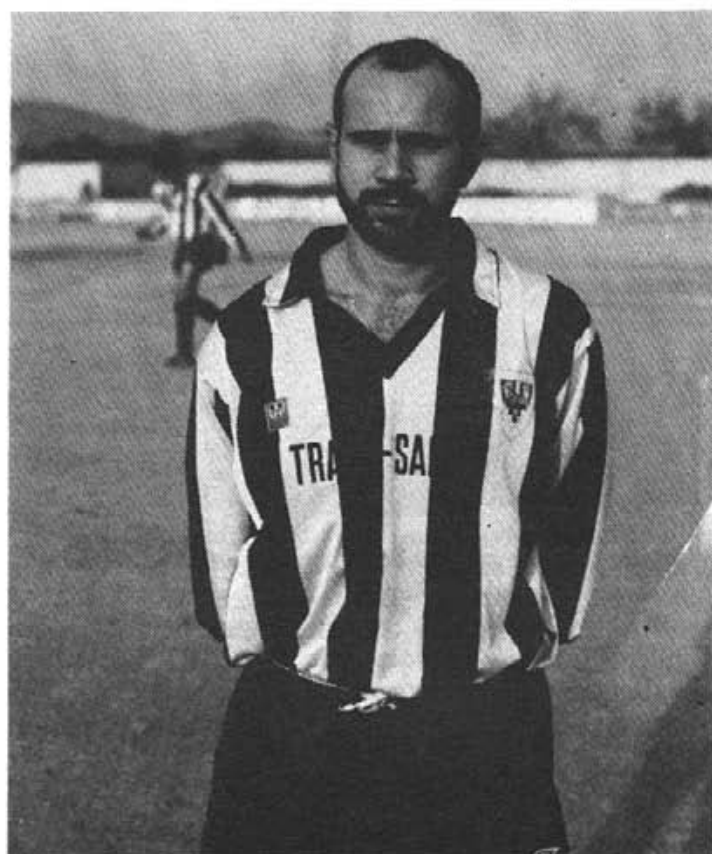
Avda. Bèlgica, 12

Tels. 65 73 41 - 64 31 13

07660 CALA D'OR

(Mallorca)

En Jaume Mut i n'Antoni Manjon podrien deixar la pràctica del futbol

El goleador manacorí Jaume Mut

N'Antoni Manjon amb el seu company inseparable en Manel Nicolau

Si no canvien d'idea aquests dos grans jugadors del C.D. Santanyí que sempre han destacat per la seva lluita i defensa dels colors blancs i vermells del C.D. Santanyí podrien

haver acabat la trajectòria dins el seu club.

S'afició encara espera que no ho deixin i vulguin seguir un darrer any, però en Jaume per motius laborals i qualche problema

del seu genoll té bastantes possibilitats de just continuar com entrenador; l'any passat ja va entrenar els infants del Porto Cristo, els quals varen fer una gran campanya juntament amb

el Petras, Santanyí i Felanitx. N'Antoni Manjon podria entrar a formar part del cos tècnic del C.D. Santanyí; de moment són rumors i sigui el que sigui sonarà.

**MODES
JANINE**

centre comercial El Pueblo. tenda n° 25
CALA D'OR

TEL. 65 78 47

Moto SPRINT Cala D'Or

**LLOGER I VENDA
DE MOTOCICLETES**

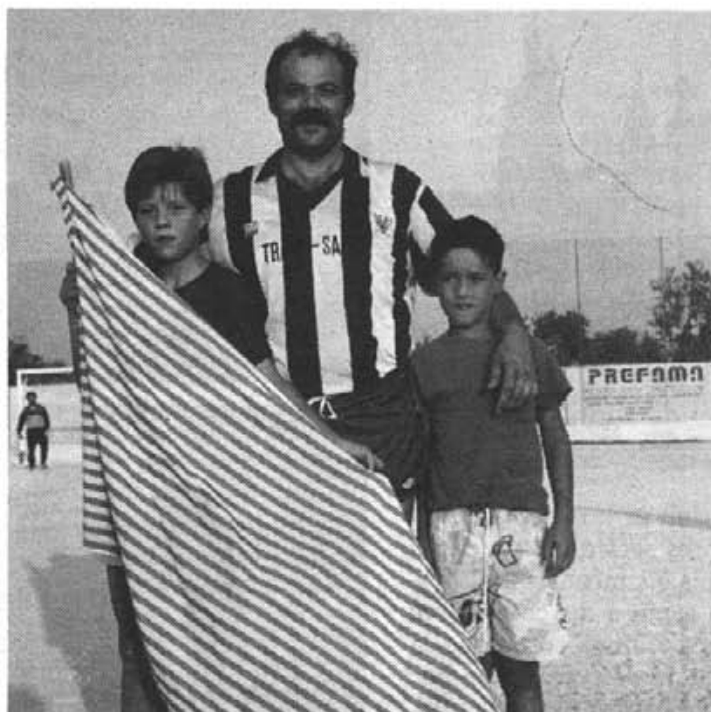

INFORMACIÓ TEL 65 90.07
C/ CALA LLONGA 17-A (Davant Nípic)
07669 CALA D'OR

Ha nascut un nou Club: el Futbol Base Santanyí

En Bernat Picó ens informa que a part del C.D. Santanyí s'ha creat un nou club: el FUTBOL BASE SANTANYÍ, el qual tindrà un equip de futbol benjamí i tres de futbol sala: Futbol Sala benjamí A (entrenat per en Bernat Picó), Futbol Sala benjamí B (Miquel Coll) i Futbol Sala Iniciació (Victor).

El president d'aquest nou club és l'ex-jugador Antoni Vidal i l'acompanyen en Llorenç Galmés (tresorer), n'Agustina Cladera (secretària), Lluc Verger (coordinador), Bernat Picó (vocal), Miquel Bauzà

En Toni Vidal, nou president amb els seus fills

(vocal), Guillem Adrover de na Cosma (vocal) i possiblement Juan Rigo «General» (vocal).

INSTAL·LACIONS

**MONTATGES ELECTRICS
ANTENES PARABOL·LIQUES**

**Exposició de APLIQUES i LAMPARES
DARRERES NOVETATS EN PEL·LICULES
DE VIDEO**

**eléctricas
MANRESA, S.A.**

Distribuidor Oficial: AEG - TELEFUNKEN -
ZANUSSI - THOMSON - SANYO - CORBERO

C/ Ariel, 5 - Tel. 657859
Avda. Bèlgica, 6 - Tel. 657378

CALA D'OR

**proman
international**

C/ Isaac Albéniz, 2. bis
07669 - CALONGE
Balears

Jochen Bernd Wührmann

Tel. 003471 - 167.000

Fax: 003471 - 167.200

FUSTERIA ANTONI VADELL 1
CALONGE
16 70 90
GERMANS VALLBONA

Coses

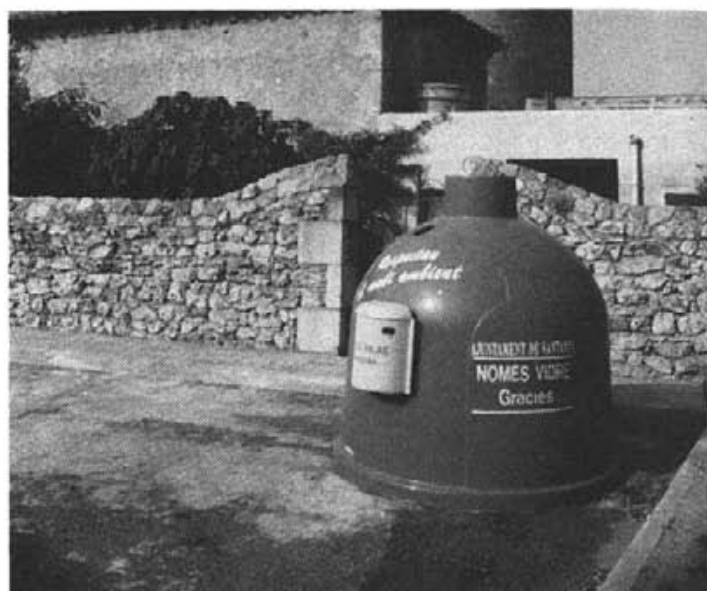
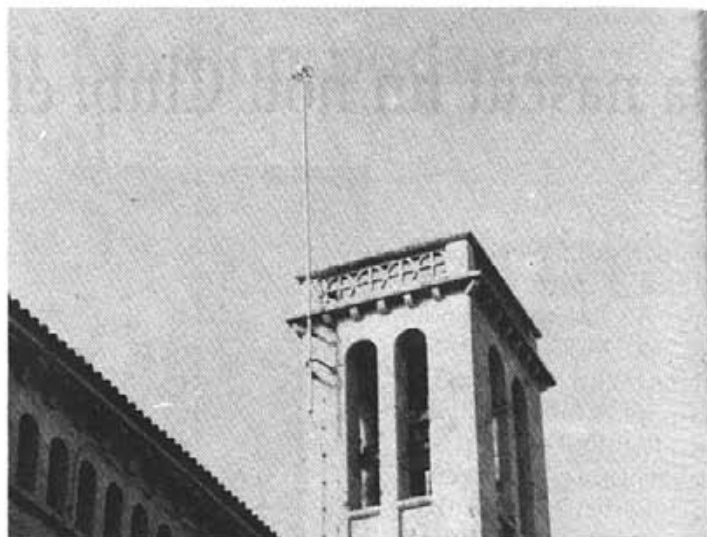

EM FA VERGONYA... veure com es troba el cementiri de Calonge-Alqueria. Hi ha rams secs de fa un parell de setmanes enrera, brutor per tots els racons, i, dels jardins, no em parlem. També s'ha sentit a dir coses sobre robatoris de corones, rams, gerros i altres coses que la gent hi du als seus familiars. És hora de posar-hi un poc d'ordre! Si hi ha qualcú que s'encarregui del cementiri, que hi faci una passadeta per allà al menys un cop per setmana i llevi tota la brutor, i al mateix temps per ventura allunyarà als possibles lladres.

EM FA CONTENT... la idea de posar contenidors de vidre i de piles a la plaça de Calonge. Era ben hora ja que si els dúiem a Cala d'Or els contenidors estaven sempre sobresaturats. I jo crec que a la gent li farà menys vessa dur el vidre a la plaça que haver-lo de tragar a Cala d'Or.

EM FA OL... l'olor que fan els contenidors de fems del carrer Mn. Antoni Alcover. Si tots procuràssem posar les deixalles dins boses de fems en lloc de tirar-ho directament als contenidors ens estalviariem aquesta pudor que fan i aquesta gent que hi tira coses que fan molta olor, com pot ser peix o butzes i ha d'estar tot el dia abaix d'aquest bater de sol que vagi un poc més alerta perquè aviat hauran de tancar el carrer per por que a la gent no li peguin acubons. Una altra cosa que també hi ajuda és la falta de neteja, ja que pareix que el femeters mai els han fet veure l'aigua.

EM FA RÀBIA... Aquests canots que es passegen a qualsevol hora del dia o de la nit pel poble. Fan por i les persones que els menen no pareix que en passin gaire pena. Per tot fan les seves feines, a qualsevol racó les va bé, envesteixen a la gent i han arribat a agafar un coratge que no ho hauríem de permetre. A qualsevol persona del poble no li hauríem permès anar a amollar els cans per la plaça, als llocs públics o al corral del veïnat i han de

venir els estrangers per deixar-los fer lo que volen. S'ha de fer qualche cosa!

EM PREOCUPA... Tenir un parallamps radiactiu instal·lat a l'església del poble. Els parallamps com el que tenim instal·lat a l'església, és un model que conté a la seva punta Americi, que és un detall radiactiu molt delicat, pels possibles efectes a la salut de les persones, la seva radiotoxicitat és tal que aquests tipus de parallamps s'estan retirant de totes les escoles, la de s'Horta aprovà recentment sol·licitar que l'hi retiressin. A Capdellà, Calvià, una movilització popular ha aconseguit que es retiràs el parallamps de la seva església, després de que es fes palès un alarmant increment de les morts per càncer, entre les quals estan les de les dues persones que instal·laren. La retirada dels elements radiactius dels parallamps s'ha de fer per persones qualificades, i és competència de l'empresa ENRESA, es calcula que el cost per la retirada d'aquests elements és d'unes cent mil pessetes. Per altre part la parròquia té els corresponents permisos d'Indústria, essent aquesta la responsable de l'autorització de l'instal·lació.

La veu de la terra

□ Miquel Victorià Amer

Miquel Victorià Amer. Nasqué a Ciutat de Mallorca en 1827. Féu estudis de pilot, de filosofia i de dret a Mallorca i a Barcelona. L'any 1860 es casà amb la poetessa Victòria Peña. Residí molts anys a Barcelona, on fou un dels més entusiastess propulsors de la restauració dels jocs florals en 1859. Erudit arqueòleg i bibliòfil, escriví diversos poemes, on amb èmfasi floralasca mostra la vehemència del seu patriotisme i de la seva religiositat.

A la jove Catalunya

Tal exemplar traen los nêts dels avis.

AUSIÀS MARCH

Joventut, esperança catalana,
raça de Fivaller i d'Ausiàs March,
si algú et demana on vas, respon-li sempre:
On volgueren mos avis arribar.

A la igualtat davant de la justícia
que és la mare dels pobres i dels rics;
a l'amor al proïsme, que és la regla
de llibertat que per tothom s'ha escrit.

A fer-ne un temple sant de la família
i lo treball en ell santificar;
a treure de tot cor i tota pensa
l'esperança del fruit de malvestat.

A exaltar amb los cànctics del poeta
l'art i la ciència i l'esperit del bé,
herència que ens deixaren nostres avis
i de la nostra glòria fonament.

A emmotllar en l'antiga Catalunya
la Catalunya jove, i dir al món:
En ma casa paíral jo he après a colre
la senyera de Pàtria, Fe i Amor.

Sens fe i amor, tan sols cova de lladres
fóra la pàtria on tots havem nascut:
la justícia, la pau, la poesia
són de la Pàtria, Fe i Amor lo fruit.

La força amb lo coltell, la mort, l'incendi,
lo dret abatre en tota Europa vol:
mes de Déu immortal nostra bandera
no la podrà remoure mai la mort.

Joventut, esperança catalana,
raça de Fivaller i d'Ausiàs March,
si algú et demana on vas, respon-li sempre:
On volgueren mos avis arribar.

MIQUEL VICTORIÀ AMER

COSME JULIA

TALLER DE CHAPA Y PINTURA

C/ Castell, 11 - Tel. 16 70 82

07669 CALONGE

**FERRERIA
ADROVER-ROIG, C. B.**

Carretera Porto Colom, s/n.
Teléfon 837296

07669-S'HORTA (Felanitx)

ASSOCIACIÓ DE LA 3^a EDAT
DE S'ALQUERIA BLANCA I PORTOPETRO
(27-6-93)

